BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 167 • Haziran / Hezîran 2014 • Fiyatı / Biha: 2 TL

KAZA DEĞİL… KATLİAM… KADER DEĞİL… KATLİAM…

#SOMA

Katil yalnızca bir patron değil, yalnızca AKP hükümeti değil, katil bir bütün olarak kapitalist-emperyalist sistem!

KA(TiL)PiTALiZM!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 TL, £ 1.50, 2 EURO

Katil yalnızca bir patron değil, yalnızca AKP hükümeti değil, katil bir bütün olarak kapitalist-emperyalist sistem!

KA(TiL)PiTALiZM!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de şimdiye kadar yaşanan maden işçisi katliamlarının en fazla kayıplısı olan Soma'da 301 can yaşamını yitirdi.

Bu bir işçi katliamı olmasına, sorumlu ve suçluları belli olmasına rağmen kapitalistler ve onların devleti katliamı gözlerden gizlemeye, katliamı 'kaza' olarak yansıtmaya, çalışıyorlar.

Örneğin; Soma'da daha önce en modern sistemleri kullanmakla övünen şirket sahibi "elim bir kaza"dan söz ediyor. "Trafo patlaması" diyorlar. Tuzları kuru: "Elim kaza" dediği iş cinayetinin işçilere çıkardığı faturanın bedeli 301 can!

AKP hükümeti "kaza" söylemine sarılıyor. Üzüntülerini belirtiyor. Bakanlar timsah gözyaşları döküyor. Başbakan çıkıp "Madenciliğin fıtratı bu!" diyor. Ölenler için başsağlığı diliyor. Ölenlerin ailelerine ve yaralılara yapılacağını ilan ettikleri ödemelerle ve üç günlük yas ilanıyla ne kadar "sosyal" olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Gelinen yerde AKP hükümeti yeni yasalarla ve şimdiye kadar var olan yasaların uygulanmasını daha sıkı denetleneceği, "sorumlulardan hesap sorulacağı" vb. sözleri ile kendini temize çıkarmaya, bu katliamın kendi için çıkaracağı faturanın bedelini aşağılarda tutmaya çalışıyor.

Maden sahibi patronlar, madendeki güvenlikten sorumlu çalışanlar, kimi bakanlık denetçileri vb. kurban edilen piyonlar olarak öne sürülüp işler halledilmeye çalışılıyor.

AKP o kadar yüzsüz ki; Soma'daki katliamdan bile kendisi için de bir mağduriyet üretmeye çalışıyor. Şimdilik açıkça Soma'daki katliamın AKP hüktümetine karşı bir komplo olduğunu vb. söylemiyorlar ama, kimi yandaş yazarları üzerinden "kaza"nın sabotaj olma tezlerini de işliyorlar.

AKP hükümeti bu katliamın siyasi sorumluluğunu üzerinden atmaya çalışırken, burjuva muhalefeti de işçilerin emekçilerin gerçek acıları ve haklı öfkesi üzerinden kendi iktidar dalaşı için fırsat üretmeye çalışıyor. Soma'daki katliam onlar açısından aslında yalnızca AKP hükümetine karşı kullanılacak bir koz olarak görülüyor.

Soma işçi katliamından sonra hepsi güya işçi-emekçi yanlısı görünüyor. Gerçekte ise hepsi işçi-emekçi düşmanıdır; halk düşmanıdır!

İş güvenliği: Vazgeçilebilir maliyet unsuru!

Soma'da yaşananların gösterdiği gerçek çıplak olarak şudur: Kuzey Kürdistan-Türkiye'de iş güvenliği, işçilerin sağlığı ve güvenliği bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi kapitalistlerin azami kârının arkasından gelir.

Bu bütün kapitalist ülkelerde özde aynıdır. Ancak Türkiye'deki iş güvenliği gelişmiş kapitalist ülkelerdeki iş güvenliği standartlarının çok gerisindedir. Kâğıt üzerindeki yasalar gü-

venlik düzenlemeleri ve önemleri de pratikte işlememektedir. Patronlar –bu ister doğrudan devlet işletmesi olsun, ister özel sermaye olsun– pratikte güvenlik önemlerini vazgeçilebilir maliyet unsuru olarak görmekte, ona göre davranmaktadır. Onların devletinin denetçileri de güvenlik konusunda eksikliklere gözyummakta, bu bağlamda kural dışı olarak verilen cezalar hiçbir caydırıcılığa ve zorlayıcılığa sahip olmayan düzeyde kalmaktadır. Bugüne kadar yaşananların gösterdiği budur.

İşte birkaç örnek: 2013'te yaşanan Kozlu (Zonguldak) maden cinayeti... 8 işçinin hayatını kaybettiği madenci katliamında sorumlular hakkında hâlâ dava açılmadı. Sadece iki aileye tazminat verilerek katliam unutturuldu. Yine Zonguldak'ta Karadon Maden Ocağı'nda 17 Mayıs 2010'da meydana gelen 'kaza'da 30 işçi hayatını kaybetti. 'Taksirle birden çok kişinin ölümüne neden olmakla' suçlanan 16 kişi cezaevine girmeden kurtuldu!!! Balıkesir'in Dursunbey İlçesi Odaköy'de 23 Şubat 2010 tarihindeki maden kazasında 14 kişi öldü. Mahkeme maden sahipleri ve bir maden mühendisi hakkında tutuklama kararı verdi. Ancak 'bilirkişi' raporu sayesinde bu kişiler serbest bırakıldı.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Soma'da yaşananlar bir kez daha, temeli işçilerin maksimum sömürüsü olan kapitalizmin gerçek yüzünü göstermiştir. Kapitalizm işçilerin kanıyla beslenen bir canavardır.

Taşeron sistemin Soma'daki adı: 'Dayıbaşılık'

Bu 'işçi-emekçi katliamların' nedenleri birçok başlık altında toplanabilir. Ama en önemli nedenlerden birisi en fazla kalifiyelik gerektiren, en zor ve tehlikeli işlerde bile yoğun bir taşeron işçi istihdamının sözkonusu olmasıdır. Burada da azami kâr güvenliğin önünde gelmektedir.

Soma'daki madenlerin ruhsat sahibi Türkiye Taşkömürü İşletmeleri'nin. Ancak devlet kendisinin çalıştırmasının ekonomik görünmediği rezervleri özel sektöre belli bir ücret karşılığında kiralıyor. Bu sisteme rödovans sistemi deniyor. Rödovans sistemi ile madeni kiralayan firmalar işi "Dayıbaşı" veya "Ağabaşı" olarak adlandırılan, özde taşeron olan bu kişilere devrediyorlar. Bu kişilerin işi madene işçi bulmak/çalıştırmak... Buna göre işçiler takımlar halinde bu "dayıbaşı" denilen kişiler tarafından işe alınıyor, onların talimatlarıyla hareket ediyor, ücretlerini de onlardan alıyorlar. Bu taşeronların getirdiği işçiler çok daha ucuza ve olumsuz/güvenliksiz koşullarda çalışmak zorundalar: Çünkü kiracı firma Soma'da olduğu gibi ton başına kömür maliyetini 134 dolardan 23,8 doları indirmesi karşılığında madeni kiralamaktadır. Patron daha fazla kazanmak için işçiyi çok düşük ücretlerle çalıştırmakta; maliyet giderlerini en aza indirmektedir. Bu maliyet giderlerinde en önemli kalem iş güvenliğine / önlemlere yapılan harcamanın kısıtlanmasıdır. Bunun da anlamı işçiler açısından düşük ücretlerle ölüm tehlikesini de göze alarak çalışmaktır.

Bu durum sadece Soma'ya özgü bir durum da değildir. Diğer madenlerde de durum özde aynıdır. Bu yüzdendir ki Kuzey Kürdistan-Türkiye bugün dünya çapında işçi başına düşen ölümlü kazalarda en ön sıralarda yer almaktadır. Soma bunun en son en acı örneklerinden biridir yalnızca.

Soma'nın sorumlusu ve suçlusu kapitalist sistemdir!

İş cinayetlerinin, işçi katliamlarının sorumlusu ve suçlusu bir bütün olarak kapitalist sis-

temdir. Şirket sahibi kapitalistler, bütün kurumlarıyla onların devleti iş cinayetlerinin sorumlusu ve suçlusudur. Devletin andaki siyasi yöneticisi hükümet, bu cinayetlerin siyasi sorumluluğunu taşımaktadır. Görevini devletin ve mülkün savunusu olarak gören yargı bu cinayetlerin hukuki sorumluluğunu taşımaktadır. Bu sistemin bütün siyasi partileri bu cinayetlerin siyasi sorumluluğuna ortaktır. Ordusu, polisi ile bu sistemin bekçi köpekliğini yapan bütün "emniyet" güçleri bu cinayetlerin sorumluluğuna ortaktır. Patronlara işçileri peşkeş çeken sarı sendikalar bu cinayetlerin sorumluluğuna ortaktır.

Kapitalizm var olduğu sürece iş cinayetleri de olacaktır. Fakat kapitalizm kader değildir.

Azami kârı temel alan kapitalizm emperyalizm yerine, işçiyi, emekçiyi, insanı temel alan bir başka sistem, işçilerin emekçilerin iktidarda olduğu, sömürünün olmadığı bir başka sistem, bir başka dünya mümkündür. İşçilerin-emekçilerin iktidarda olduğu bir sistemde iş kazası olmaz mı? Olur, ama Somadaki gibi bir iş cinayeti olmaz. İşçilerin emekçilerin iktidarında daha fazla kâr için işçilerin güvenliği tehlikeye atılmaz! Alınabilecek bütün tedbirler, bunun maliyeti ne olursa olsun alınır.

Eğer yeni iş cinayetlerinin yaşanmasını kökten engellemek istiyorsak:

İşçilerin kanından da beslenen kapitalist sistemi yıkmak gerektiği Soma'dan çıkarılacak en önemli derstir.

Soma'daki işçi-emekçi katliamının ardından Türkiye "sol"uunun bir kesimi her zamanki refleksi ile özel kapitalizme karşı devlet kapitalizmini savunmayı kendine meslek ediniyor. Biz böyle bir savunuya karşıyız! Bizim için kapitalizm kapitalizmidir! Devleti de özeli de birdir!

Kapitalizm barbarlıktır!

Görevimiz bu barbar kapitalist sistemi demokratik halk devrimiyle yıkmaktır! Bu ama bugün de, kapitalist sistem içinde işçilerin iş güvenliği şartlarını iyileştirmek için mücadele edilmemesi anlamına gelmiyor. Biz bu sistem içinde de tabii ki reformlar için mücadele ederiz. Fakat bu mücadele içinde işçilere gerçek kurtuluşun bu sistem içinde olmadığını da açıkça anlatırız. Kapitalizm/emperyalizm iş kazası diye adlandırdığı iş cinayetlerinde, işçi katliamlarında da aslında barbarlıktır ve dünyayı barbarlık içinde çöküşe sürüklemektedir. Onun gerçek alternatifi sosyalizmdir.

Barbarlığa karşı örgütlenelim!

Acımız büyük, üzüntümüz büyük, öfkemiz büyük. Öfkemizi işçi düşmanı, emekçi düşmanı kapitalist sisteme karşı mücadeleye dönüştürelim. Bunu yaparken egemenlerin kendi iktidar dalaşlarında kullanma çabalarına karşı uyanık olalım, onlardan kendimizi ayıralım. Bilelim ki; AKP hükümeti ne kadar düşmanımızsa, CHP MHP vb. de o kadar düşmanımızdır!

Acımızı öfkemizi yeni bir dünya mücadelesinde enerjiye dönüştürelim.

Örgütlenelim! Örgütlenelim! Örgütlenelim!

Halk demokrasisi için, sosyalizm için, komünizm için mücadele edelim.

30 Mayıs 2014

Özel Mülkiyet ve Komünistler

İlkel Komünal Toplum Döneminde Özel Mülkiyet

İnsanlığın ortaya çıkışında özel mülkiyet yoktu. İnsanlığın avcılık ve toplayıcılıkla yaşamını sürdürdüğü dönemde, ne özel mülkiyet, ne sınıflar, ne sömürü, ne de devlet vardı. Avlanan ve toplanan her şey gibi, üzerinde yerleşilen ve işlenen toprak da topluluğun kolektif mülkü idi. Aralarında herhangi bir sınıfsal faklılık bulunmayan topluluk üyeleri eşit ve özgürdü. Politik Ekonomi Ders Kitabında, ilkel komünal toplum dönemi şöyle anlatılmaktadır:

"İlkel topluluk insanının emeği, yaşam için gerekli olan ölçünün üzerinde bir fazlalık yaratmıştır; birlikte üretilen herşey topluluğun tümü tarafından birlikte tüketiliyordu. Toplum, yaşayabilmek için bütün bireylerine ihtiyaç duyduğu için, dağılım da bütün üyelere eşit ölçüde oluyordu.

İlkel topluluğun çalışması (alet üretmesi, avlanması, bitki toplaması vb.) basit işbirliğine dayanıyordu. Basit işbirliği, belli sayıda işgücünün türdeş işlerin yapılması için aynı zamanda kullanılmasıdır. Başlangıçta herkesin her işi yaptığı bir durum söz konusuydu. Kendiliğinden var olan ilkel işbölümü cinsel işbölümü idi. Kadınların çocuk doğurması olgusu onlara toplumda belirli bir üstünlük sağlıyordu. Bunun dışında kendiliğinden ortaya çıkan bir işbölümü de işin yaşa göre bölünmesi idi. Üretim aletlerinin gelişmesi ile birlikte kendinden bitme ilkel işbölümü yerleşti, pekişti. Erkeklerin avcılıkta, kadınların bitkisel besin maddeleri toplama ve ev idaresinde uzmanlaşması ilkel işbölümünün gelişmesi içinde ortaya çıkan sonuç oldu. Bu, gerçekte, komünün tek tek üyelerinin üretim faaliyetinin değişik türleriyle uğraşmaya başlamalarıdır ve toplumsal işbölümüdür. Üretim araçlarının gelişmesine paralel olarak, nasıl ki tek tek insan toplulukları (kabileler/gensler) içinde toplumsal bir işbölümü doğdu ise, çeşitli komünlerin belli bir işte uzmanlaştıkları ve kabilelerarası değiş tokuşu gerektiren tipte de bir toplumsal işbölümü doğdu. Çoban kabilelerin ayrışması insanlık tarihi açısından ilk büyük toplumsal işbölümüdür. İlkel topluluklarda, aynı komünün üyeleri arasında değiş tokuşun temeli yoktu. Bü-

tün ürünler ortaklaşa elde edilip, ortaklaşa tüketiliyordu. Değişim ilk kez kabileler/gensler arasında doğdu ve gelişti. Uzun süre rastlantısal bir nitelik taşıdı ve değiş tokuşu gerçekleştiren gensler açısından, bir kabilenin kendi ihtiyaç fazlası ürünlerini belirlenen bir yere bırakması ve oraya bir başka kabile tarafından bırakılan söz konusu kabilenin ihtiyaç fazlası ürünlerini alması biçiminde oldu. Sessiz değişim denen bu değiş tokuşta başlangıçta eşdeğerlerin değiş tokuşu da sözkonusu değildi.

Süreç içinde üretim araçlarının gelişmesi, işbölümünün derinleşmesi, uzmanlaşmanın ilerlemesi, emek üretkenliğinin artması, ihtiyaç fazlası üretimin artması değişim alanının önemli ölçüde genişlemesine yol açtı. (Politik Ekonomi Ders Kitabı, Cilt 1, İnter Yayınları, İstanbul, 1992, sayfa 31)

Özel Mülkiyetin Ortaya Çıkışı- Gelişmesi – Komünistlerin Programı:

Yabanıllık ve barbarlık aşamaları insanlık tarihinde *ilkel komünizm* dönemiydi. İlkel komünizmde özel mülkiyetin olmaması, bilinçli bir toplumsal tercih sonucu değil, insanların yaşamını devam ettirebilmesi için doğayla olan ilişkilerinde ancak bir topluluk (komün) halinde hareket etmelerinin zorunlu olması sonucu kendiliğinden ortaya çıkan bir olgu idi. *Toplum, yaşayabilmek için bütün bireylerine ihtiyaç duyduğu için, dağılım da bütün üyelere eşit ölçüde oluyordu.*

Toplama ve avcılıktan, üretim araçlarının gelişmesine de bağlı olarak tarıma geçilmesi, tarım ve hayvancılığın gelişmesi sürecinde insan toplulukları, hayatlarını idame ettirebilecekleri kadarından daha fazlasını üretebilir hale geldiler. Üretici güçlerin gelişmesi, demirin kullanıma girmesine paralel olarak, ilkel komünal toplumun üretim – dolayısıyla mülkiyet - ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesini engellemeye başladı.

"Ortak mülkiyet ve emek ürünlerinin komün üyeleri arasında eşit ölçüde dağılımı, yeni üretici güçlerin gelişmesini kösteklemeye başladı. Daha önce bir tarla ancak birkaç düzine insanın ortak çabalarıyla ekilip biçilebiliyordu. Bu koşullar altında ortak çalışma, ürünlerin eşit dağıtımı vb. zorunluluktu. Üretim aletlerinin daha da gelişmesi ve emek üretkenliğinin artması ile birlikte, daha az sayıda insanın bir toprak parçasını işlemesi ve gerekli geçim araçlarını sağlaması mümkün hale geldi. Böylelikle ***bireysel iktisada geçiş*** *maddi olarak mümkün hale geldi.* ***Bireysel emek, bireysel mülkiyeti gündeme getirdi. Bireysel mülkiyet ilkel komünal toplumun sonu oldu****."* (Politik Ekonomi Ders Kitabı, Cilt 1, İnter Yayınları, İstanbul, 1992, sayfa 31)

Başta toprak olmak üzere üretim araçları üzerinde özel mülkiyet ortaya çıktı. Üretim araçlarının gelişmesi ve onlar üzerinde özel mülkiyetle birlikte belirli bir artı ürün ve buna el koyan sömürücü sınıf filizlendi. Üretimi gerçekleştiren doğrudan üreticilerin ürettiği artı ürün, köleci toplumlarda köle sahipleri, feodal toplumlarda feodal beyler, kapitalist toplumda ise burjuvazi tarafından gasp edildi, ediliyor. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ortaya çıkması ve egemen hale gelmesiyle birlikte, topluluğun (komünün) çıkarları değil, kölecinin, toprak beyinin, sermaye sahibi patronun çıkarları belirleyici oldu.

Üretici güçlerin gelişmesinin belirli bir aşamasında kendiliğinden ortaya çıkan ve üretici güçlerin gelişmesinin motorlarından biri olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, daha sonra üretim araçlarının gelişmesinin belirli bir aşamasında artık üretici güçlerin gelişmesinin motoru olmaktan çıkıp, freni haline geldi. Bu aşama üretim-

de toplumsallığın uç noktalarına varmış olduğu kapitalizmin tekelci – son - aşaması, emperyalizm aşamasıdır. Artık üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet – bu hangi biçimiyle karşımıza çıkarsa çıksın - üretici güçlerin engellemesiz gelişmesinin önündeki temel engeldir. Üretici güçlerin gelişmesi için, toplumsal üretimin sonuçlarına elkoyan azınlık, yani toplumu "mülksüzleştirenler"in özel mülkiyetleri onların elinden alınıp, topluma geri verilmelidir. Marx ve Engels'in formüle ettikleri komünizmin ekonomik temel programı bu anlamda **"mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmes**i"dir.

Burjuvazinin Yalanları ve Gerçekler:

Burjuvazi, sınıfsal varlığını ve üretim araçları üzerindeki egemenliğini, özel mülkiyetini haklı kılmak için yalanlara başvurdu ve komünistleri karalamak için uğraşıp durdu. Burjuvazi, komünizmi karalamaya, işçileri ve yoksul köylüleri kapitalist sömürü sisteminin devamına ikna etmek için sıkça şu yalana da başvurmaktadır: "Komünistler özel mülkiyete karşı olduklarından her şeyi ortak mülk haline getirecekler, alın terinizle, emeğinizle edindiğiniz mülklere komünistler el koyacaklar vs.!" Marks ve Engels 165 yıl önce, Komünist Manifesto'da burjuvazinin yalanlarını şöyle çürüttüler:

„Komünizmin ayırıcı özelliği, genel olarak mülkiyetin kaldırılması değil de, burjuva mülkiyetinin kaldırılmasıdır.

Fakat modern burjuva özel mülkiyet, ürünlerin üretilmesinin ve mülk edinilmesinin sınıf karşıtlığına, çoğunluğun azınlık tarafından sömürülmesine dayanan sisteminin nihai ve en tam ifadesidir.

Bu anlamda, komünistlerin teorisi tek bir deyişle özetlenebilir: Özel mülkiyetin kaldınlması.

Biz komünistler, kişisel olarak kazanılmış, kendi başına çalışarak elde edilmiş, kişisel mülkiyeti kaldırmak istemekle suçlandık; o mülkiyet ki, her türlü kişisel özgürlüğün, eylemin ve bağımsızlığın temeli olduğu iddia edilir.

Güçlükle elde edilmiş, bizzat edinilmiş, bizzat kazanılmış mülkiyet! Burjuva biçimden önceki bir mülkiyet biçimi olan küçük-burjuva ve küçük köylü mülkiyetinden mi sözediyorsunuz? Bunu bizim kaldırmamıza gerek yok; sanayideki gelişme bunu zaten yoketmiştir ve gün be gün yokediyor."(…)

*„**Biz emek ürünlerinin bu kişisel mülk edinilmesini, insan yaşamının salt devamı ve yeniden-üretimi için yapılan ve geriye başkalarının emeğine egemen olabilecek hiçbir gelir bırakmayan bu mülk edinmeyi hiçbir biçimde kaldırmak niyetinde değiliz**. Bizim ortadan kaldırmak istediğimiz tek şey, içerisinde emekçinin salt sermayeyi artırmak için yaşadığı ve yaşamasına ancak egemen sınıfın çıkarının gerektirdiği ölçüde izin verilen bu mülk edinmenin sefil karakteridir.*

Burjuva toplumda, canlı emek, birikmiş emeği artırma aracından başka bir şey değildir. Komünist toplumda ise, birikmiş emek, emekçinin varlık sürecini genişletme, zenginleştirme, geliştirme aracından başka bir şey değildir.

Demek ki, burjuva toplumda, geçmiş, bugüne egemendir; komünist toplumda ise, bugün, geçmişe egemendir. Burjuva toplumda, sermaye, bağımsız ve kişiseldir, oysa çalışan birey bağımlıdır ve kişisel değildir.

Ve bu durumun kaldırılmasına, burjuvazi, kişiselliğin ve özgürlüğün kaldırılması diyor! Ve haklı da. Burjuva kişiselliği, burjuva bağımsızlığı ve burjuva özgürlüğünün kaldırılma-

sı kuşkusuz söz konusudur.

Özgürlük ile mevcut burjuva üretim koşulları altında, serbest ticaret, serbest ticaret, serbest alım ve satım kastediliyor.

Ama eğer alım ve satım yok olursa, serbest alım ve satım da yok olur. Serbest alım ve satım konusundaki bu sözlerin ve burjuvazimizin genel olarak, özgürlük konusundaki bütün öteki cesur sözcüklerinin eğer bir anlamı varsa, ancak kısıtlanmış alım ve satım karşısında ortaçağın kösteklenen tüccarları karşısında bir anlamı vardır; yoksa alım ve satım, burjuva üretim koşullarının, bizzat burjuvazinin, komünistçe kaldırılması karşısında hiç bir anlam taşımaz.

Özel mülkiyeti ortadan kaldırma niyetimiz karşısında dehşete kapılıyorsunuz, oysa özel mülkiyet sizin mevcut toplumunuzda fertlerinin onda-dokuzu için zaten ortadan kalkmıştır; varoluşu, tam da bu onda-dokuzun ellerinde varolmayışından ötürüdür. Demek ki, siz bizi, varlığının zorunlu koşulu toplumun ezici çoğunluğunun mülksüzlüğü olan bir mülkiyet biçimini ortadan kaldırmaya niyetlenmekle suçluyorsunuz.

Tek sözcükle, bizi, sizin mülkiyetinizi ortadan kaldırmaya niyetlenmekle suçluyorsunuz. Elbette; **bizim niyetimiz de zaten budur**. (…)

Komünizm kimseyi toplumun ürünlerini mülk edinme gücünden yoksun bırakmaz; yalnızca bu mülk edinme aracılığıyla, başkalarının emeğini boyunduruk altına alma gücünden yoksun bırakır." (Komünist Partisi Manifestosu, İnter Yayınları, sf. 122, 123, 124)

Komünistlerin ilk programı olan Komünist Manifesto'da belirtildiği gibi komünistlerin, bireylerin yaşam araçları üzerindeki kişisel mülk edinme hakkını ortadan kaldırmak gibi bir düşünceleri yoktur. Tabii ki toplumun ürünleri o toplumun üyesi birimler tarafından kullanılacak, tüketilecektir. Toplumun tüm maddi ve kültürel ürünleri ne kadar fazla olursa, toplum ne kadar zengin olursa, o toplumun tek tek bireylerinin o zenginlikten alacağı pay da büyüyecektir. Bu zenginlikten özgür bireylerin aldığı ve „başkalarının emeğini boyunduruk altına almak" için kullanılamayan pay da bir anlamda o bireyin „mülkü" dür. Komünistler bu tip „özel mülk"e karşı değildirler. Tam tersine bu tip „özel mülk" sosyalist toplumlar komünizme doğru evrimlendikçe büyüyecek, toplumun artan zenginliği ile birlikte, tek tek bireylerin de kullandığı maddi ve kültürel değerler artacaktır. Komünistlerin karşı oldukları özel mülkiyet, üretim araçları üzerindeki, üretim aracı olmayanların sömürülmesine araç olan, başkalarının emeğini boyunduruk altına alma gücü veren özel mülkiyettir. Bu tip özel mülkiyet bireysel olacağı gibi, grupsal da olabilir. Ve bugün üretim araçları üzerindeki özel mülkiyette bireyler birçok halde „anonim" ortaklıklar arkasında gizlenmektedir.

Komünistlerin mülkiyet sorununa yaklaşımlarında temel, belirleyici ve özsel olan budur: Biz üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete karşıyız. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin toplumsal mülkiyet haline dönüştürülmesiyle, emekçilerin emek ürünlerinden aldığı pay artacaktır.

Çalışarak zenginleşme?

Kapitalist toplumda işçiler, yaşamlarını sürdürebilmek için çalışırlar. İşgücünün - ücret karşılığı - satılması ile çalışanlar, salt bu biçimde çalışmakla hiç bir zaman pat-

ronların sahip oldukları fabrikalara, çiftliklere, şirketlere sahip olamazlar. Sömürü yapılmadan, hangi biçimde olursa olsun artı değere el konulmadan, „başkalarının emeğini boyunduruk altına alma gücü"ne sahip kapitalist özel mülkiyete sahip olunamaz. Emperyalist burjuvazinin paralı ideoloji üreticilerinin, propagandacılarının bizi inandırmaya çalıştığı „ bulaşıkçılıktan milyonerliğe" masalları bazen kural dışı olar gerçek olabilirler. Bu masalın gerçek haline geldiği her somut durumda, kural dışı olarak o „bulaşık yıkayıcılıktan milyonerliğe terfi edenler, belirli bir noktadan itibaren mutlaka başkalarının emeğini sömürür, başkalarının yarattığı artı değere el koyar. Kapitalist toplumda başkalarını sömürmeden zengin olunmaz! Hal böyle olduğu halde, patronların, kapitalistlerin kendi emekleri ile çalışarak zengin oldukları, onların „girişimci riski" aldıkları için zenginleştiği, herkesin de eğer biraz akıllı olur, girişimci bir ruha sahip olur ve çalışırsa zengin olabileceği yalanları her gün işlenir emekçilerin beynine. Sermaye evet, emek üzerine kuruludur. Fakat kendisi çalışan patronun emeği üzerine değil, başkalarının sömürülen emeği üzerine! Kendi emek ürünü olan „zenginlik" ancak kendi kendini geçindirecek bir „zenginliktir". Bu kapitalist toplumların genel zenginliğine, sınıf mücadelesinin boyutlarına vb.'ne bağlı olarak şu veya bu büyüklükte olabilir, ama hiç bir zaman üretim araçları sahipliği boyutuna varmaz, varamaz. Sermaye emeğin ödenmeyen kesiminin, artı emeğe, onun yaratttığı artı değere el konulması ile ortaya çıkar. Çalışanların bu gerçeği görmemeleri için burjuvazinin bütün medyası, „bilim" insanları, propogandacıları vb. iş başındadır. Ve birçok emekçi için kendisinin de bir gün zengin olabileceği hayalleri ile avunur, avutulur. Bunun işlemediği yerde devreye din girer. Bu dünyada zengin olma imkânı olmayanlara „öbür" dünyada eşitlik, cennet vaat edilir. İş -çalışmak, çalışma yoluyla insani ihtiyaçları karşılamak için değer yaratmak, insan için onu var eden doğal bir faaliyet olduğu halde, sınıflı-sömürücü toplumlarda ve özellikle kapitalizmde, üretici ürettiğinden bütünüye kopmuş, çalışma, mülk sahibi sınıfların emekçiyi ezip öğüten dışsal bir dayatması haline getirilmiştir. Böylece emekçi kendi emeğine yabancılaştırılmış, çalışma yaşayabilmek için çekilmesi zorunlu bir yük haline gelmiştir. Geleceğin sınıfsız toplumunda ortadan kalkacak olan şey tam da çalışmanın bu sömürüye hizmet eden yabancılaştırılmış niteliğidir. O toplumda emekçiler kendi emekleri üzerinde mutlak bir denetim sahibi olacakları için, çalışma bir dayatma, bir külfet olmaktan çıkıp doğal bir alışkanlık ve zevk haline gelecektir.

Sonal hedefimiz komünizmdir.

Bu sömürücü sisteme son vermek istiyoruz. Köhnemiş sistemin temelleri üzerinden değil, köhnemiş sistemi yıkarak yeni bir dünya, yeni bir toplum kurmak istiyoruz. Sonal hedefe ulaşmanın ilk basamağı henüz burjuva demokrasisini yaşamamış ülkelerde demokratik halk devrimidir. Demokratik halk devrimi ertesinde de devrim durmaksızın sürdürülecek işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesinin durumuna göre en kısa sürede proletarya diktatörlüğüne, sosyalizme geçilecektir. Bu barbar ve kan emici sistemin alternatifi sosyalizmdir. Sosyalizmde, sömürü, sömürücü sınıflar ortadan kaldırılacak, yerine işçilerin, emekçilerin devleti kurulacaktır. Sosyalizmde herkes toplumsal zenginlikten topluma yaptığı katkı ölçüsünde pay alacaktır. Sosyalizm, sürekli devrim hareketi içinde daha da gelişerek komünizme varacak; komünist

toplumda herkes yeteneğine göre topluma katkıda bulunacak ve ihtiyacı kadar alacaktır. Komünizm, kendine özgü temeller üzerinde gelişmiş bir toplumdur. Komünist toplum, kafa ile kol emeği arasındaki zıtlığın kaybolduğu bir toplumdur. Bilim ve kültür küçük bir azınlığın değil, bütün toplumun malıdır. Komünist toplum, herkesin kendini geliştirmek istediği her konuda gelişme imkânının sağlandığı toplumdur. Komünist toplumda zoraki işbölümü yoktur. Komünist toplum bilinçli bir işbölümünü gerekli kılar. Komünist toplumda, toplum üyelerinin emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynadıkları rol özde aynıdır. Burada kimi özelliklerini saydığımız komünizm için mücadele komünistlerin görevidir. Biz bugün halk demokrasisi, giderek sosyalizm için mücadele ederken, sonal hedefimizin bayrağında „herkes yeteneği ölçüsünde, herkese ihtiyacı ölçüsünde" yazan bir toplum olduğunu bir an bile unutmuyoruz.

Kapitalist Toplumda Emekçilerin Mülk Edinmesi

Kuşkusuz bu sonal hedefe giden yol çok uzun bir yol. Biz bu yolun henüz çok başlangıcındayız. Bu hedef ancak "yeni insan" larla varılacak bir hedef. Biz bugünün kapitalist toplumu içinde yaşayan komünistler olarak, bugünkü toplumdan bütünüyle ayrı bir toplumun yeni ilişkilerini kuşkusuz bütünüyle yaşayacak durumda değiliz. Fakat en azından kendi aramızdaki ve içimizdeki ilişkilerde varmak istediğimiz toplumsal düzenle çelişen tavır ve davranışlardan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışmalıyız.

Komünizm ortaya çıktığından bu yana en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor. Bugün gerçek anlamda komünizmi savunan ve mücadele edenler adeta okyanusta birer damladır. Sömürü ve sınıfların olmadığı, özgür toplumun özgür bireyleri olmak için mücadele ediyoruz. Adeta iğne ile kuyu kazıyoruz.

Etrafımız bütün çürümüşlüğüyle burjuva sistem tarafından çevrilmiş durumdadır. „Çürüyen, asalak kapitalizm" şartları içinde yaşıyoruz. Bu toplumun kuralları, bütün toplum bireylerinin yaşamında belirleyici. Örneğin sömürücülere, sömürülmeye karşıyız. Bu toplumu kökten değiştirmek için mücadele ediyoruz. Fakat bütün emekçiler yaşamak için ücretli emeğini satmak zorunda ve durumunda. Yani bizim kökten karşı olduğumuz, karşısında mücadele ettiğimiz sömürü çarkı bizim mücadelemize rağmen işliyor ve emekçilerin hayatını belirliyor. Örneğin, kişinin doğrudan kendi emeğinin ürünü olmayan ve başkalarının emeğini sömürme imkânı veren bir mülkiyete karşıyız; dolayısı ile örneğin miras hakkına karşıyız fakat içinde yaşadığımız toplumda miras hakkı var. Ve bu – eğer reddi miras açıklaması yapılmıyorsa - bu toplumun bütün bireyleri için geçerli. Miras hakkı kullanıldığında, emekçiler de doğrudan kendi emeğinin ürünü olmayan kimi değerlerin sahibi olabiliyor. Örneğin ev- arsa üzerinde özel mülkiyet rant elde etmeye araç olabilecek bir mülkiyet. Sosyalist bir toplumda –komünizmde haydi haydi - ev- arsa bütün toplumun mülküdür, toplum her bireyine insanca yaşayabileceği konut imkânını sağlamakla yükümlüdür. Fakat ev- arsa özel mülk olamaz. Kapitalist toplumda işçi ve emekçiler için insanca yaşayabilecek konut sorunu en önemli sorunlardan biri. Konut kirası ücretli bir emekçinin ücretinin önemli bir bölümünü alıp götürüyor. Bu yüzden birçok emekçi için, mümkünse kiradan, kiracılıktan kurtulmak „başını sokabilecek bir ev" almak, ulaşılması gereken

en önemli hedeflerden biri olarak görülüyor. Bu hedefine varabilmek için en tabii ihtiyaçlarından kesintiler yapıyor, güya „çok elverişli şartlarda, çok düşük faizli krediler" alarak büyük borçlar altına giriyor, yıllarca bankalara çalışmak durumunda kalıyor. Sonunda belki nihayet kendi evine kavuştuğunda iflahı kesilmiş oluyor. Ama yine de kendini kazançlı sayıyor. Çünkü sonuçta miras yoluyla en yakın akrabalarına eşine, çocuklarına, kardeşlerine vs. devredeceği bir mülkü olmuş oluyor. Burada yine içinde yaşadığımız kapitalist toplumun yapısı emekçileri böyle düşünmeye, davranmaya zorluyor. Kapitalist toplum emekçiler için yarınının ne olacağı bilinmeyen bir toplum. İşçiler-emekçiler işsiz kaldıklarında, yaşlandıklarında, hasta olduklarında, patronlar açısından artı değer yaratma fonksiyonunu kaybetme durumunda vb. nasıl yaşayabileceklerinin hesabını yapmak durumunda ve zorunda. Yarın korkusu, gelecek korkusu emekçiler açısından bu toplumda gayet anlaşılır bir korku. Aynı şekilde çocuklarının kendilerinden daha iyi şartlarda yaşayabilmesi için onlara kendilerinin sahip olmadıkları imkânları sağlamaya çalışmak, emekçi ailelerinde en büyük isteklerden ve sorunlardan biri. Bütün bu korkular ve zorunluluklar, emekçileri en basit insani ihtiyaçlarından kesinti yaparak, birikim yapmak için de çalışmaya itiyor. „Mülk edinme" konusunda en küçük fırsatlar bile değerlendirilmeye çalışılıyor. Bunun için başkalarının hakları kolaylıkla göz ardı edilebiliyor. Bireycilik, bireysel "kurtuluş"un, bireyin en iyi halde ailenin çıkarlarları ve geleceğinin merkeze konması emekçilerin büyük çoğunluğu açısından da olağan ve normal görülüyor. Bütün bunlar bu sistemin kendi insanına dayattığı, anlaşılır şeyler.

Kapitalist Toplumda Komünistlerin Özel Mülk Edinmesi

Biz komünistlerin içinde yaşadığımız toplumsal çerçeve böyle bir çerçeve. Bu toplumun içinde yaşıyoruz. Ve kaçınılmaz olarak etkileniyoruz. Verdiğimiz mücadeleyi kesintisiz devrimlerle parçalamak istediğimiz bu toplumsal çerçevenin içinde vermek durumundayız. Fakat bu çerçevenin içinde hareket etme zorunluluğu, bizim bu sistemin yarattığı ortalama insanlar gibi davranmamızı zorunlu kılmıyor. Biz sömürü çarkının nasıl işlediğini ve nasıl yıkılacağını gören, bilen öncü insanlarız. Yarınki toplumun yeni insanının kimi özelliklerini yaşamaya çalışan insanlarız. Bu yüzden bu sistemin ortalama „birbirinin kurdu" olan insanlarından ayrı tavırlar takınmak, işçilere, emekçilere örnek olmak zorundayız.

Burada özel mülkiyet konusunda takınacağımız örnek tavırlar ne olabilir sorusu çıkıyor ortaya.

Yukarıda da ortaya koymuş olduğumuz gibi, komünistlerin özel mülkiyet konusunda özsel, ilkesel tavrı, üretim aletleri üzerinde özel mülkiyete karşı olma tavrıdır. Başkalarının emeğini sömüren bir mülk sahipliği bizim ret ettiğimiz bir mülk sahipliğidir.

Bir patronun, bu küçük bir patron da olsa, işçilere „mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesi" gerektiğini anlatmasının en başından bir inandırıcılık sorunu yaratacağı ortadadır. O halde – çok özel durumlar, doğrudan görevlendirmeler vb. dışında- başkalarının emeğini sömüren bir mülk edinmeyi ret etmeli ve ona uygun davranmalıyız.

Burada tabii kimi özel durumlar ortaya çıkabilir. Örneğin Marxizmin kurucuların-

dan Engels bir fabrikatör ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi ve işçilerin sömürülmesi sonucu kazanılan gelirlerden aldığı payı komünizm biliminin kurulması ve yaygınlaştırılmasında sonuna kadar kullandı. O içinden geldiği sınıfa bilinçli olarak ihanet etti, elindeki bütün kaynakları işçi sınıfının davası için kullandı. Bu mümkündür. Ama özel bir durumdur.

Bolşevik Parti'mizin tüzüğünde „partinin programını kabul eden, partinin herhangi bir örgütünde çalışan ve düzenli aidat ödeyen herkes partiye üye olabilir" deniyor. Yani tüzüğümüze göre; üye olmanın kurallarını kabul eden özel mülk sahibi kişiler de partiye üye olabilirler. Burada tabii ki, ilke olarak parti üyeliği ‚olabilir' kabul edilen özel mülk sahibi kişiler içinde üretim aletleri üzerinde özel mülke sahip olan kişiler de vardır. Ancak eğer bunlar parti programını kabul etme şartını gerçekten yerine getiriyorlarsa, bu onların kendi sınıflarına ihanet ederek üye olabilecekleri, bütün maddi imkânlarını partinin kullanımına sunarak üye olabilecekleri anlamına gelir. Bu olur mu? Çok özel durumlarda olabilir. Bugünkü, komünizmin işçiler içinde bile fazla çekiciliği olmadığı bir dönemde bu çok küçük teorik bir olasılıktır.

Bugün üyelerimiz içinde „özel mülk" sahipliği çoğunlukla ev-arsa sahipliği biçiminde vardır. Bu gibi „özel mülk" sahipliği de, ya miras yoluyla, ya da doğrudan kendi emeği ile kazanılmış bir özel mülk sahipliğidir. Böyle bir özel mülk sahipliği, başkalarının emeğini sömürmede –rant yoluyla - kullanılmadığı sürece, bugünkü şartlarda kabullendiğimiz bir mülk sahipliğidir. Ancak tabii ki sorunsuz değildir. Biz bilinci belirleyenin varlık olduğunu; özel mülkün özel mülkiyet düşüncesini yarattığını biliyoruz. Bu anlamda özel mülkiyetin komünistler açısından belirli rizikoları beraberinde getirdiğini, örneğin kendisi ev-arsa mülküne sahip bir komünistin, bu tip bir özel mülkiyete karşı propaganda yapmasında inanılırlık zorlukları olduğunu biliyoruz. Bu yüzden de tüzükte yer almamasına rağmen, Parti, partililerden "mülk edinenlerin ve büyük borç altına girenlerin" bunu danışarak yapması, partiyi bilgilendirmesini talep ediyor. Partiye karşı açık olmaları, partiye danışmaları partililerden talep ediliyor. Bu talebin gerisinde yatan tabii ki partinin kollektif bir varlık olduğu bilincinin yerleştirilmesi isteğidir. Yoldaşların özel mülk edinme imkânları varsa, bu özel mülk edinme işi partinin kollektif tartışması ile ortak karar ile yapılmalıdır. Komünist tavır kuşkusuz bir KP üyesinin „özel mülk" ünü , „özel" olarak görmeyip, kollektifin, partinin mülkü olarak görmesi ve partinin kullanımına sunmasıdır. Bunun yapılmadığı bir „özel mülk", sonuçta kişinin kendi kurtuluşunu, ailesinin kurtuluşunu vb. partiden, komünist mücadeleden bağımsız olarak düşündüğünü gösterir. Bunun gerekçeleri olarak ne getirilirse getirilsin, bu sonuçta yanlıştır. Komünistlerin en önemli özelliklerinden biri söz ve eylem uygunluğudur. Maddi ve kültürel ihtiyaçları karşılamanın ötesinde, teorik olarak başkalarının emeğini sömürmeye veya o sömürüden pay almaya hizmet edebilecek bir mülk edinme imkânı olanların ve mülk edinmek isteyenlerin bunu partiye danışarak yapması talebinin geri planında, partilileri ideolojik olarak eğitme düşüncesi yatmaktadır. Komünizm için mücadele edenlerin tümü, içinde yaşadığımız kapitalist toplumun kendi üzerindeki etkilerine karşı da mücadele etme görevine sahiptir. Komünistlik kendi hata ve zaafları ile de sürekli mücadeleyi gerektirir.

“Maoist Komünist Partisi” 3. Kongresi Üzerine

TKP/ML Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryasının komünist önderi İbrahim Kaypakkaya tarafından 1972’de kurulmuştu. 1972 yenilgisi sonrasında, 1974’den başlayarak bir toparlanma dönemi yaşandı. Toparlanma sürecinde aslında görevi Partinin 1. Kongresini hazırlamak olan Koordinasyon Komitesi TKP/ML’yi yeniden ayakları üzerine dikmek değil, tasfiye anlamına gelen adımlar attı. 1976’da kendine TKP/ML Hareketi adını veren Koordinasyon Komitesi taraftarlarıyla, partinin TKP/ML’ye sahip çıkan kesimi arasında bir ayrılık yaşandı. TKP/ML’ye sahip çıkan kadrolar kendi aralarında bir koordinasyon oluşturarak 1. Kongreyi hazırlama çalışmalarını yürüttüler. İki yıl süren hazırlık dönemi ertesinde 1978 Şubat ayında TKP/ML’nin 1. Kongresi toplandı. TKP/ML tarihinde, 1. Kongre aldığı kararlar ile ileriye atılan bir adımı temsil ediyordu. 1978 sonrasında, uluslararası marksist-leninist hareket içindeki gelişmeler ve tartışmalarla da bağ içinde parti içerisinde iki çizgi ortaya çıktı. 1981 başlarında yapılan 2. Kongrede, iki ayrı ideolojik kanat şekillendi. 2. Kongrede, Partinin 1. Kongrede karara bağladığı özeleştiriyi geliştirmek yerine, eskinin kimi hatalarına sarılmayı çizgi edinen; uluslararası alanda Mao Zedung Düşüncesi adı verilen Lin Piaocu çizginin yanlışlarını Marksizm-Leninizme katkı olarak savunan menşevik kanat çoğunluğu sağladı. II. Kongre ertesinde menşevik kanat, TKP/ML içinde leninist-bolşevik kanadı örgütsel olarak tasfiye etmeye yönelik adımlar attı. Bu durumda Mart 1981’de Bolşevikler ayrılıklarını ilan ederek TKP/ML(Bolşevik)‘i kurdular. Partiyi ele geçiren Menşevikler hep daha geriye giderek revizyonizmde konakladılar. 1981 Martından itibaren TKP/ML, Menşevik çizginin savunucularının içinde bulunduğu TKP/ML ve Bolşeviklerin TKP/ML (Bolşevik)’i olarak bölündü. TKP/ML (Bolşevik) daha sonraki gelişmeler içinde adını Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) olarak değiştirdi.

Menşevik kanadın TKP/ML’si, 1987 yılında TKP/ML, TKP(ML)-Konferans ve TKP(ML)-DABK olarak ikiye bölündü. 1992 ‘de Konferans ve DABK kanatları yeniden birleşti. 1993‘te bu birleşme ertesinde yapılan “1. Olağan Parti Kongresi“nde “Marksizm-Leninizm-Maoizm“ bu partinin ideolojik temeli olarak kabul edildi. 1994’te oluşturulmuş olan birlik yeniden bozuldu. Her iki taraf da TKP/ML ismini kullanmaya devam ettiler. TKP/ML DABK olarak bilinen kesim, Eylül 2002 ‘de 1.Kongresini yaparak Partinin adını “Maoist Komünist Partisi“ olarak değiştirdi. MKP’nin 2. Kongresi 2007’de yapıldı. MKP, 25 Aralık 2013 tarihli bir bildiri ile 3. Kongresini yaptığını açıkladı. Açıklama ile birlikte üçyüz sayfalık “III. Kongre Belgeleri“de MKP’nin internet sitesine konuldu. Gelinen yerde MKP savunduğu şabloncu çizgiyi esas olarak korumaktadır. Kimi konularda ise şablonculuktan uzaklaşma adına Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmayan görüşler savunulmaktadır. Bu yazımızda, MKP’nin 3. Kongresinde şekillenen kimi görüşleri üzerinde durmak istiyoruz.

Yöntem Sorunu

Üçyüz sayfalık belgenin kendi içerisinde bir sistematiği yoktur. Yapılan bıktırıcı tekrarlar ile adeta sayfa sayısı artırılmıştır. Belgede açıklanan kimi tespit ve değerlendirmeler, belgenin sonunda yer alan MKP'nin programına da olduğu gibi yansıtılmıştır. "3. Kongre Belgeleri"nde, Marks- Lenin şöyle demiştir vb. şeklinde atıfta bulunulmaktadır. Okuyucuların denetlemesi için alıntıların kaynağı verilmemektedir. "3. Kongre Belgeleri"nde yapılan maddi hatalar, siyasi seviyenin ne olduğu hakkında ipuçları vermektedir. Örneğin 623 yıl süren Osmanlı İmparatorluğu'nun bin yıl sürdüğü iddia edilmektedir![1] "1700'lere gelindiğinde Avrupa'da başlayan sanayi devrimleri"[2] tespitleri yapılmaktadır. Gerçekte Marksizmde sanayi devrimi olarak adlandırılan olgu 1760-1850 yılları arasında İngiltere'de başlayıp, diğer Avrupa ülkelerine sıçramıştır. Ulaştıkları "teorik düzey" sonucu yapılan tahlillerle okuyuculara kimi yanlış bilgiler verilmektedir. 1916'da İngiltere ile Fransa arasında yapılan Skeys-Picot antlaşmasının tarihi 1917 olarak verilmektedir.[3] 1923'te yapılan Lozan anlaşmasının tarihi 1924 olarak verilmektedir.[4] Bunlar "3. Kongre Belgeleri"nin nasıl yazıldığı ve araştırmanın nasıl yüzeysel yapıldığını gösteren bir kaç örnektir yalnızca.

MKP'nin Dünyada Durum Değerlendirmesi(!)

MKP'ye göre; dünya *"Rus emperyalizmi sahneye çıkana"* dek tek kutuplu bir dünya idi.

"Tek kutuplu dünya Rus emperyalizminin sahneye çıkmasıyla sona ermiştir. Emperyalist dalaşın esasta Rus-ABD emperyalizmi ekseninde keskinleşeceği"[5] gerçeği ortaya çıkmıştır!

"Tek kutuplu dünya " tahlili, aslında ABD'yi tek başına dünyanın hâkimi gören ve gerçeklerle fazla ilgisi olmayan bir dünya tahililidir. ABD dün olduğu gibi, bugün de hâlâ dünyanın büyük emperyalist güçleri arasında en güçlü olanıdır. Fakat hiç bir dönemde emperyalist dünyaya şu veya bu emperyalist güç tek başına rakipsiz egemen olmamış, emperyalist dünya bu anlamda hiç bir dönemde tek kutuplu olmamıştır.

3. Kongre belgelerinde MKP devamen şunları söylüyor:

"Zira ABD emperyalizmi bir emperyalist devleti değil ya da zayıf bir emperyalist ittifakı değil, son derece güçlü devletlerden teşekkül olarak güçlenmiş büyük emperyalist blokları karşısına almak durumundaydı. Rusya-Çin-Hindistan gibi güçlü ve emperyalist devletlerin olduğu, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan ''Şangay Beşlisi'' bloğunu (ki Rus emperyalizminin AB bloğu ülkelerinin birçoğunu Doğal Gaz ticareti ve anlaşmalarıyla kendisine bir biçimde muhtaç bıraktırma avantajı da düşünüldüğünde) dikkate almamak gibi bir keyfiyete sahip olamazdı ADB emperyalizmi." [6]

Önce yanlışları düzeltelim. Şanghay İşbirliği Örgütü 1996'da, Çin, Rusya, Kazakistan, Tacikistan ve Kırgızistan tarafından kuruldu. Bu örgüte 2001'de Özbekistan'ın katılımı ile üye sayısı altıya çıktı. 1996'da beş ülke tarafından kurulan Şanghay İşbirliği Örgütü, "Şanghay Beşlisi" olarak adlandırılıyordu. Özbekistan'ın bu örgüte katılmasıyla birlikte, "Şanghay Beşlisi" tanımı artık kullanılmıyor. Devam edelim. MKP, bir kalem darbesi ile Hindistan'ı Şanghay İşbirliği Örgütü'ne dâhil etmiş! Hindistan, Şanghay İşbirliği Örgütü içerisinde yer almıyor. Bunun ötesinde MKP'den "Hindistan'ın da "güçlü ve emperyalist devlet" olduğunu öğreniyoruz geçerken. Buna Hindistanlı Maoistlerin ne dediğini bir sorup öğrense MKP iyi yapar! Bizim bildiğimiz Hindistan'daki hiç bir Maoist ve marksist-leninist parti ve grup, Hindistan'ı böyle değenlendirmiyor. MKP

bu konuda araştırmasını ortaya koyup, Hindistanlı marksist-leninistleri de aydınlatma görevine sahip burada.

MKP III. Kongre belgelerinde, ABD, Rusya, Çin ve Hindistan emperyalist olarak değerlendirmektedir. Üçyüz sayfalık belge içerisinde sadece bir kez İran'ın durumunun tartışıldığı yerde "Avrupa emperyalistleri" kavramı kullanılmaktadır[7]. AB sermaye grupları içerisinde yer alan bir birlik olarak değerlendirilmektedir. Diğer emperyalist büyük güçler (Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya, Kanada, İtalya) hakkında tek laf edilmemektedir. Diğer emperyalist büyük güçlerden bahsedilmemesinin nedeni ne olabilir? Nedeni "Üç Dünya Teorisi"nden kopmamaktır. MKP'ye göre şimdi dünya iki kutuplu bir dünyadır. Bu iki kutuplu dünyanın başını ABD ve Rusya çekmektedir. Diğer emperyalist ülkeler, bu iki büyük güç çevresinde kümelenmişlerdir! MKP'nin "Üç Dünya Teorisi"ni nasıl savunduğunu ayrı bir başlık altında ele alacağımız için geçiyoruz.

Bugünün emperyalist dünyasının gerçek durumu nedir?

Emperyalist dalaşta mutlak patron sadece ABD emperyalizmi değildir. AB ile ABD emperyalistleri arasındaki çelişmeler yer yer açık olarak dışa yansımaktadır. Emperyalist güçlerin her birinin kendine göre özel hesapları vardır. Her emperyalist güç, yürüyen emperyalist dalaşta en büyük payı kapmak için çalışmaktadır. İkinci Dünya Savaşının yenik ülkeleri Almanya ve Japonya, emperyalist dalaşta dünyadaki yerlerini çoktan aldılar. Sosyal emperyalist kampın çöküşü ertesinde, batılı emperyalist güçler arasında ki dalaş kızıştı. AB, ABD'nin dünya jandarmalığını sorgulayabilecek bir konuma doğru evrimlenmektedir. AB, ABD'nin tek başına hegemonya iddiasının karşısında ciddi bir rakiptir. Rusya paylaşım mücadelesinin önemli bir tarafıdır. Çin emperyalist dünyanın en hızlı gelişen ülkesidir. Emperyalistler, en başta emperyalist güçler arasındaki çelişmeler derinleşiyor. Şimdilik savaşlar emperyalistler arası savaş yerine, bölgesel savaşlar düzeyinde yürüyor. Bunun en iyi örneği Suriye'dir. Suriye'de bütün savaş aktörleri karşı karşıya gelmiş durumdadır. Kısaca emperyalistlerin kapışması devam ediyor, edecek.

Emperyalizmin özellikleri değişti mi?

MKP, emperyalizmin kimi özelliklerinde nitel değişikliklerin yaşandığını iddia etmektedir! MKP'nin öne sürdüğü iddiaların ne olduğuna bakalım: *"Çok Uluslu Tekeller, Ulusal Tekellere Oranla Belirleyici Hale Gelmişlerdir."*[8] Çok uluslu tekellerin belirleyici hale geldiği ve dünyaya hükmettiği doğrudur. Ama bu yeni bir olgu değil, emperyalizmi emperyalizm yapan temel özelliklerden biridir. Çok uluslu tekellerin egemenliği, mali oligarşinin egemenliği, sermaye ihracının belirleyiciliği, dünyayı aralarında paylaşan uluslararası tekelci kapitalist birlikler, dünyanın teritoryal olarak en büyük emperyalist güçler arasında paylaşılmışlığı bugünün dünyasının da temel gerçekleridir! Sermayenin ve üretimin uluslararası bir karektere bürünmesi iç pazarın dışına çıkılması, sürekli genişleme, yayılma, ulusal sınırları aşma ve bütün dünyaya yayılma eğilimi, kapitalist üretim biçimine özgü yasadır. Çok uluslu tekellerin belirleyici hale gelmesi, emperyalist gelişmelerin normal sonucudur.

MKP'ye göre; *"Sermayenin yaşamak için sürekli büyüme ve merkezileşme zorunluluğu üzerindeki kapitalist işleyiş, devrimlerle ortadan kaldırılmazsa mevcut serbest rekabet ve pazar dalaşları çok uluslu tekellerin bir bölümünün iflası, bir bölümünün ise birleşeceği,*

tek dünya tekeli trendine doğru ilerlemektedir. Fakat sermayenin rekabetçi doğası ve sınıf mücadelesi gerçeği, bunun çatışmasız ve kendiliğinden bir süreç izlemeyeceğini göstermektedir."[9] Sermaye sürekli merkezileşiyor ve büyüyor. Sermayenin sürekli merkezileşmesi ve büyümesi kapitalist gelişmenin bir sonucudur. Bu tespitler doğrudur. Yanlış olan bu kapitalist işleyiş, devrimlerle ortadan kaldırılmazsa tekellerin bir bölümü iflas edecek, bir bölümü birleşerek tek dünya tekelinin kurulacağı anlayışıdır. Bu anlayış aslında yeni değildir. Daha emperyalizmin ortaya çıktığı ilk dönemlerden itibaren, başta Kautsky olmak üzere "ultra emperyalizm" teorisyenleri, gelişmenin tek dünya tekeli yönünde olduğu tezlerini savunmuştur.

Lenin, "Kapitalizmin en yüksek aşaması - Emperyalizm" adlı yapıtında MKP'nin "tek dünya tekeli trendi" diye adlandırdığı konuya, Kautsky'e atıfta bulunarak şöyle değinir:

"Salt ekonomik açıdan, diyor Kautsky, "kapitalizmin yeni bir evre daha geçirmesi olanaksız değildir; kartellerin politikasının dış politikaya taşınması, ultra- emperyalizm evresi, yani "bugünkü emperyalist politikanın, ulusal mali sermayelerin birbiriyle mücadelesi yerine, uluslararası düzeyde birleşmiş mali sermaye tarafından dünyanın ortak sömürülmesini koyan yeni ultra-emperyalist politika tarafından geriletilmesi olasılığını" düşünmek gerekir."

Lenin Kautsky'nin düşünülmesini önerdiği bu teorik olasılık konusunda şu taspitleri yapar:

"*Salt ekonomik açıdan" bir ultra-emperyalizm mümkün müdür, yoksa bu ultra saçma bir şey midir?*

Salt ekonomik açı sözünden "salt" bir soyutlama anlaşılırsa, söylenebilecek her şey şu teze çıkar: Gelişme tekellere, bir dünya tekeline, bir dünye tröstüne doğru gidiyor. Bu hiç kuşkusuz doğrudur, fakat "gelişme" nin besin maddelerinin labarotuarlarda üretilmesine doğru "gittiği" sözü gibi hiç bir şey ifade etmez. Bu anlamda bir "ultra-tarım teorisi" ne kadar saçmaysa, ultra- emperyalizm "teorisi" de o kadar saçmadır.

Fakat, mali sermaye çağının salt ekonomik koşullarından 20. yüzyılın başına rastlayan tarihsel somut bir dönem olarak söz ediliyorsa, o zaman "ultra-emperyalizme"e ilişkin ölü soyutlamalara (bunlar bir tek amaca, dikkati ***mevcut*** *çelişkilerin derinliğinden saptırmaya hizmet eder) verilecek en iyi yanıt, bunların karşısına bugünkü dünya ekonomisinin somut ekonomik gerçeğini çıkarmak olacaktır. Kautsky'nin ultra-emperyalizme dair boş gevezelikleri, başka şeylerin yanı sıra, emperyalizm savunucularının değirmenine su taşıyan yanlış bir fikri, mali sermaye egemenliğinin dünya ekonomisindeki eşitsizlikleri ve çelişkileri* ***azaltacağı*** *fikrini beslemektedir. Oysa gerçekte mali sermaye bu eşitsizlikleri ve çelişkileri* ***güçlendirir****.* (Lenin, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması-Emperyalizm, İnter Yayınları, Ekim 1995, s. 97)

Eğer "tek dünya tekeli trendi"nden anlaşılan şey salt teorik bir olasılık üzerine fikir cimnastiği yapmaksa, evet, böyle bir teorik olasılık bütünüyle dışlanamaz. Sıfıra yakın teorik olasılıklar da sonuçta olasılıklardır!

Fakat eğer "tek dünya tekeli trendi"nden anlaşılan 21. yüzyılın başına rastlayan tarihsel somut durumda dünya gerçekliği ise, o zaman bu gerçeklikle ilgisi olmayan ultra saçma bir tespittir.

Emperyalizm 21. yüzyıl başında da yekpare bir bütünsellik arzetmiyor. Emperyalizm çağında egemen olan mali sermaye grupları 21. yüzyılda da dünya egemenliği dalaşında birbiri ile kıyasıya bir rekabet içinde bulunuyor. Değişik emperyalist

güçler, başta emperyalist büyük güçler olmak üzere, değişen ittifaklar içinde sömürü ve nüfuz alanlarını korumak için diğer emperyalist güçler aleyhine pazarlarını genişletmek için savaşa başvurmaktan çekinmiyor. İkinci Dünya Savaşından bu yana, halk yığınlarının devrim yapmalarını önlemeye yönelik onlarca karşıdevrimci savaş yaşanmıştır. Emperyalistlerin kışkırtıp desteklediği onlarca gerici yerel savaşlar oldu. Bu savaşlarda milyonlarca insan yaşamını yitirdi. En son Irak, Afganistan, Libya ve Suriye buna örnektir. Böl, parçala, yönet emperyalizmin politikasıdır. *"Tek dünya tekeli trendine doğru ilerleme"* tespitleri ile MKP, utangaç bir şekilde Marksizm-Leninizmi değil Kautsky'i savunmaktadır. Kautsky'e göre; kapitalist sistem kendi çıkarları doğrultusunda, kendi iç çatışmalarını uluslararası koordinasyon mekanizmalarını geliştirmesiyle çözebileceğini öne sürüyordu. Kapitalizmin dünya çapındaki karşılıklı bağımlılık derecesinin yükselmesi, dünya çapındaki içiçelik, Kautsky`e göre emperyalizmde "ultra-emperyalizm" diye formüle ettiği bir uzlaşıya yol açacaktı. Kautsky, ultra-emperyalizm ile kapitalizmin emperyalizme erişmiş halinde kendi iç çelişkilerini aşacağını söylüyordu. Kautsky "ultra emperyalizm" teorisinde "bütün dünya emperyalistlerinin birleşmesi sayesinde" kapitalizmin uluslararası alandaki çelişmelerinin aşılabileceği ve savaşların da "uluslararası düzeyde birleşmiş sermaye" sayesinde ortadan kaldırılabileceği bir gelişimi öngörüyordu. "Tek dünya tekeli"nin oluşturulması ile emperyalistler arasındaki çelişmelerin de ortadan kalkacağı anlamına gelmektedir. MKP'nin yaptığı tespitlerin gerçeklikle ilgisi yoktur ama Kautsky'nin teorisi ile epey ilgisi vardır.

Kapitalizmin "planlı" ekonomisi:

MKP'ye göre tekeller, *"Kendi denetimlerinde olan toptan perakende satış ve ticaret kuruluşları (satış mağazaları) üzerinden toplumun taleplerini kontrol etmekte ve üretimini önemli oranda talep orantılı gerçekleştirmektedirler.(…) Rekabetin keskinliği, yeni özelliklerle donatılmış ürünlerin çok daha kısa sürelerde piyasaya sürülmesini zorunlu kıldığından ötürü, daha planlı ve dikkatli üretim yapmak zorunda kalmaktadırlar."* [10]

Burada savunulan temel düşünce şudur: Kapitalizm, toplumun taleplerini kontrol etmekte ve üretimi talebe orantılı olarak gerçekleştirmektedir. Rekabetin keskinliği sonucu, ürünler daha kısa süre içerisinde piyasaya sunulmakta ve tekeller daha planlı, daha dikkatli üretim yapmaktadır! Burada adeta planlı bir kapitalist ekonomi ile karşı karşıyayız. Fakat MKP Kongresi, kapitalizm ile planlı ekonominin bir zıtlık olduğunun da farkındadır. Onun için *"üretim anarşisinin tamamen ortadan"* kalkmadığını açıkladıktan sonra, *"çok uluslu tekellerin, dünya üretiminin yüzde 80'ini elinde bulundurdukları için, pazarın kapasitesini ve talebini daha yaygın bir şekilde kontrol edip ve geçmişe oranla daha çok planlı ve denetimli bir üretim yapmakta oldukları"*nı[11] açıklamaktadır.

Kapitalist ekonominin gelişme yasaları vardır. Kapitalizm, plansız üretim yapmakta ve daha fazla kâr etmeyi merkeze koymaktadır. Kapitalizm için esas olan kârdır. Kapitalizmin ekonomik krizleri gerçek anlamda planlı bir ekonomide düşünülemez olan aşırı üretim krizidir. Üreticiler ve işletmeler, kendi üretimlerini, başka işletmelerle ve tüketicilerle uyumlu hale getiremezler. Anarşi işte buradadır, yani plansız, düzensiz bir üretim yapılmasındadır. Daha iyi üretim ve pazarlama koşulları sağlama uğruna,

daha fazla kâr elde etme uğruna, özel üreticiler arasında yürütülen rekabet ve savaşım, üretimdeki anarşiyi şiddetlendirmektedir. Satılamayan metalar depolarda stoklanır. Pazarın daralması sonucu işçiler sokağa atılır ve üretim kısıtlanır. İşletmeler kapatılır. İşsizlik hızla artar. Kent ve kırda birçok küçük üretici yıkıma uğrar. Üretilen metalar için pazarlama olanaklarının olmaması, ticaretin sarsılmasına yol açar. Kredi ilişkileri bozulur. Kapitalistler, büyük bir nakit sıkıntısı hisseder ve vadesi gelmiş borçlarını ödeyemezler. Borsa çöker, hisse senetleri ve tahvillerin değeri düşer. Sanayi işletmeleri, ticaret firmaları ve bankaları bir iflas dalgası kaplar. Günümüz dünyasında, egemen olan kapitalizmin işleyişi kısaca böyledir.

MKP Lenin'i nasıl çarpıtıyor?

MKP, Lenin'in söylemediğini Lenin'e mal ediyor.

"Lenin yoldaş tekel aşamasıyla birlikte serbest rekabetin giderek etkisini yitireceğini ifade etmesine rağmen, gelişmeler bunun tersini göstermiştir." (12) diyor MKP.

Lenin'e bir düşünce mal ediliyor ama kaynak verilmiyor. Lenin, kapitalizmin tekelci aşamaya evrimlenmesiyle birlikte serbest rekabetin giderek etkisini yitireceğini söylemiyor. Lenin şöyle diyor:

"Tekellere, rakipleriyle giriştikleri mücadelede karşılarına çıkabilecek her türlü raslantıya, hatta karşı tarafın devlet tekeli yasası arkasına siperlenmesi gibi bir raslantıya karşı başarı olanağını, ancak ve yalnız sömürgelere sahip olmak sağlar. Kapitalizm ne kadar gelişmişse, hammadde eksikliği kendini ne kadar hissettirirse, rekabet ve dünyada hammadde kaynakları için mücadele ne kadar şiddetliyse, sömürge elde etme mücadelesi o kadar amansızdır." (13)

"Emperyalizm, genel anlamda, kapitalizmin temel özelliklerinin gelişmesi ve doğrudan devamı olarak ortaya çıkmıştır. Fakat kapitalizm, kapitalist emperyalizm haline ancak gelişmesinin belirli ve çok yüksek bir düzeyinde, onun temel özelliklerinden bazıları kendi karşıtlarına dönüşmeye başladığı ve bütün alanlarda, kapitalizmin daha yüksek bir toplumsal-ekonomik düzene geçiş döneminin bazı ögeleri biçimlenip belirdiği zaman gelebilmiştir. Bu süreç içinde ekonomik yönden esas olan, kapitalist serbest rekabetin yerine kapitalist tekellerin geçmesidir. Serbest rekabet, kapitalizmin ve genel olarak meta üretiminin temel özelliğidir; tekel, serbest rekabetin tam karşıtıdır; fakat bizzat serbest rekabet büyük üretimi yaratarak, küçük üretimi safdışı bırakarak, büyük işletmenin yerine daha büyüğünü geçirerek, kısacası, üretimin ve sermayenin yoğunlaşmasını tekelleri doğuracak kadar artırarak, gözlerimizin önünde tekel durumuna dönüşmeye başlamış ve karteller, sendikalar, tröstler ve sermayeleri bunlarla iç içe geçmiş, milyarları çekip çeviren bir düzine banka oluşmuştur. Bu arada tekellerin içinden çıktıkları serbest rekabeti yok etmediklerini, onun üstünde ve yanında var olmaya devam ettiklerini, böylece de son derece keskin, şiddetli sürtüşmelere, çatışmalara yol açtıklarını görüyoruz. Tekel, kapitalizmden, daha yüksek bir düzene geçiştir."(14)

Görüldüğü gibi Lenin, tekel döneminde de rekabetin daha keskin, şiddetli bir hale bürüneceğini söylüyor. Serbest rekabetin hüküm sürdüğü dönemde kapitalizm için tipik olan meta ihracıdır. Tekellerin egemen olduğu kapitalizmde, sermaye ihracı esas hale gelmiştir. Lenin'in iki dönemi karşılaştırması ve tekelin serbest rekabetin tam karşıtı olduğunu söylemesi, tekellerin egemen olduğu dönemde rekabetin giderek

etkisini yitireceği sonucu çıkarılamaz. Marx, kapitalizmi incelediği temel eseri olan Kapital'de, sermayenin yoğunlaşması merkezileşmesinin kapitalizmin en önemli gelişme yasalarından biri olduğunu ortaya koymuştu. Bu gelişmenin tabii sonucu tekelleşmeydi! Lenin, Birinci Dünya Savaşı içinde kaleme aldığı "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm" adlı eserinde emperyalizmin bütünlüklü bir marksist çözümlemesini yaptı. Emperyalizm, onun bütün ayırıcı özelliklerine rağmen, üretim tarzı açısından kapitalizmin bir aşamasından başka bir şey değildir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyete ve ücretli emek sömürüsüne dayanan bir sistemdir sözkonusu olan! Üretimin en üst seviyede toplumsallaşmış olduğu, fakat üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin sürdüğü bir sistemdir kapitalizm! Rekabet, sermayeyi büyümeye, yoğunlaşmaya, merkezileşmeye iter. Sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi gelişmenin belirli noktasında "tekel"leşmeyi doğurur. Tekeller giderek ekonomiye egemen hale gelmeye başlar. Emperyalizm, kapitalizmin çelişmelerini en üst seviyeye kadar geliştirmiş olan, en yüksek ve son evresidir.

MKP, Lenin'in emperyalizm teorisinin temel olduğunu ama yine de kimi nitel değişmelerin olduğunu savunuyor! Bu savunuya şu örnekler veriliyor:

*"Bütün saydığımız bu gelişmeler Kapitalist Emperyalist sistemin yüz yıllık gelişmeyle ulaştığı durumu göstermektedir. Tek tek ifade edilen konuların bir kısmında önemli **nitel** gelişmeler yaşanırken önemli bir bölümünde de büyük nicel değişikliklerin meydana geldiği görülmektedir. OPEC gibi nispeten yerellerden oluşan karteller ve diğer çok uluslu tekeller, şimdiki durum itibarıyle, ABD'nin tepede bulunduğu dünya nizamı hiyerarşisine göre yeniden örgütlendirilmektedirler. Şöyle ki, sermayenin yeniden üretimi ve genişlemesi için artık emperyalist eski düzen, özde değişmese de, yeni biçimlere ve örgütlenmelere ihtiyaç duyuyor."* (15)

"Adına "küresel" denilen bu dönem, kapitalizmin çıkışından günümüze doğasında var olan genel özelliğinin her bir dönemde tarihsel koşullara göre aldığı yeni bir biçimdir." (16)

"Leninist emperyalizm tahlilleri, şimdiki emperyalist sermaye birikim sürecinin özgünlüklerini anlamada da yine temeldir. Kapitalizmin, emperyalizm aşamasında olduğu gibi sermayenin uluslararası örgütlenmesi, tarihsel koşullardaki değişiklikler itibariyle (emperyalist Sovyet bloğunun çökmesi vb) bazı değişiklikler göstermektedir." (17)

MKP nitel ve nicel değişiklikler yaşandığından söz ettiği yerde titizlikle nitel değişikliklerin ne olduğunu somut olarak adlandırmamaktadır. Ama o da bir dizi burjuva teorisyenin emperyalizmin nitel değişikliğe uğradığı tezini, yeni bir döneme girildiği tezini "adına küresel dönem denen bu dönem" diyerek kabullenmektedir. Yani MKP'ye göre de şimdi emperyalizmde önemli "nitel gelişmeler"in de yaşanmış olduğu yeni bir dönemde yaşıyoruz. Emperyalizmin "küresel dönem denen" dönemi! Peki, nedir bu yeni dönemin belirleyici özellikleri diye sormayın. Açık bir cevap alamazsınız. Açık sorulara açık cevaplar vermekten kaçınmak oportunizmin belirleyici özellliklerinden biridir.

Çok uluslu tekellerle ilgili yukarda tavır takındık. Emperyalizm kitabı Lenin tarafından 98 yıl önce yazılmıştır. Emperyalizm ortaya çıkıp egemen hale geldiğinden bu yana evet devasa gelişmeler yaşanmıştır. Tabii ki emperyalizmde bir dizi değişiklik vardır. Sorunları yalnızca görüntüler düzeyinde ele alanlar için gerçekten de emperyalizm evet, özsel olarak da değişmiştir! Sorunlara yüzeysel bakanlar için emperyalizmde nitel değişiklikler

de olmuştur! Görüntülerin altına bakıldığında ortaya çıkan gerçek, emperyalizmdeki değişikliklerin öze ait olmadığıdır. Emperyalizm kapitalizmin en yüksek, en son aşamasıdır. Teorik olarak evet, bir ultra emperyalizm aşaması –sıfıra yakın bir olasılık olarak– vardır. Bu teorik olasılık gerçek olsa, nitel değişiklikten, yeni bir dönemden söz ederiz. Ama bugünün gerçeği bu değil. Bugün ileri kapitalist ülkelerde finans kapitalin ve finans kapitale sahip küçük bir azınlık olan finans oligarşisinin "mutlak egemenliği"nin sürdüğü tartışma götürmez bir gerçektir. Kapitalizmin temel çelişmeleri bugün de varlığını sürdürmektedir. Bugün dünyadaki gelişmelere kapitalizmin temel çelişmeleri damga vurmaktadır. Kartellerin gelişmesi, üretimin olağanüstü toplumsallaşmasının nedeni üretim araçları üzerindeki özel mülkiyettir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyet biçimlerindeki kimi değişiklikler, emperyalizmin özünün değiştiği anlamına gelmez. Kapitalizmin sıçramalı, dengesiz gelişme yasası hükmünü sürdürüyor. Emperyalizm var olduğu sürece, emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğu olgusunun derin ekonomik nedeni budur. Emperyalizmi emperyalizm yapan ve onu "proleter devrimin arifesi" haline getiren öz, emperyalizm var olduğu sürece değişmeden kalacaktır. Yani yeni dönem, küresel dönem, emperyalizmin nitelik değiştirdiği tezleri vs. ya açık burjuva çarpıtmaları, ya da bunlar eğer Marksizm-Leninizm adına konuşanlar tarafından üzerleniliyorsa, teorik saçmalıklardır.

MKP'nin Devrimci Durum Değerlendirmesi

Burada da önce MKP'nin ne söylediğine bakalım:

"Dünya ölçeğinde olduğu gibi tek tek coğrafyalarda da yoksul halklar gerici sistem ve bilumum gerici faşist baskıya karşı isyan edip eyleme geçmektedir."[18] *"Bir kez daha tekrarlamakta fayda var ki, mevcut şartlar devrimlerin patlak vermesi ve zafere ulaşması için uygun özelliktedir. Devrimci durum ve koşullar pozitiftir."*[19] *"Ayaklanmalar pratiğinin **birinci özelliği**, devrimci halkın meşru zeminde boy veren devrimci öfkesi emperyalist güçlerin yeni stratejileri bağlamında emperyalist çıkarlara manivela edilmiş olmasıdır. **İkinci özelliği ise**, halk kitlelerinin gerici diktatörlüklere karşı ''başka bir dünya mümkün'' bilincine uygun demokrasi ve özgürlük isyanı olan objektif gerçeğidir ki, bu gerçek nesnel olarak tamamen devrimcidir"* [20] *"Dünya ve coğrafyamızda devrimin **objektif koşulları, devrimci durumun varlığı** bir kez daha kendini teyit etmiştir."* [21] *"Halk kitleleri sadece bir tek şey istiyor. Devrim ve geleceğini kararlaştırmak istiyor."* [22]

MKP tek tek ülkelerdeki mücadeleleri anlatmak yerine genel değerlendirmeler yapıyor ve "dünya ve coğrafyamızda" halkların gerici ve faşist baskıya başkaldırdığını iddia ediyor "Devrim ve geleceğini kararlaştırmak" istediğini söylüyor! MKP'nin yaklaşımı ve yaptığı tespitler kendi isteğini gerçeğin yerine koyan tespitlerdir. Ne dünya genelinde konuşulduğunda, ne de "coğrafyamız" somutunda konuşulduğunda genel tespit olarak halkların devrim istediğini söylemek, kendi kendine ajitasyon yapmaktır. Kitlelerin mücadelelerinin en yoğun yaşandığı ülkelerde bile (Örneğin Brezilya, Yunanistan, İspanya) yürüyen mücadeleler geneli itibariyle kazanılmış ve şimdi elden alınan kimi hakların korunmasına yönelik savunma mücadeleleridir. Kimi ülkelerde gelişen mücadeleler, sistemin temellerine yönelen mücadeleler değildir. Bu mücadeleler, işçilerin emekçilerin kendi iktidarlarını kurmaya yönelik değildir. Yürütülen mücadeleler kendiliğinden gelişen ve kazanılmış hakların geri alınmasına karşı yürütülen mücadelelerdir. Olgu budur.

MKP için "devrimin objektif koşulları" ile "devrimci durum" bir ve aynı şeydir. Bu Leninizmin devrimci durum öğretisinin anlaşılmaması veya çarpıtılmasıdır.

Günümüz dünyasında devrimlerin objektif koşulları evet, vardır. Dünyanın her yerinde sömürü sistemleri iktidardadır. Emperyalizmin girmediği tek dünya köşesi kalmamıştır. Emperyalist sistem her geçen gün kendine karşı isyanın şartlarını ve isyanın öznelerini yeniden yaratmaktadır. Objektif koşulların devrimlere uygun olması ile devrimci durum bir ve aynı şey değildir. Devrimci durumun olması için olması gereken kimi şartlar vardır. Egemen sınıflar aralarındaki çelişmelere rağmen, egemenlerin kendi belirledikleri yöntemlerle yönetebilecek durumda olup olmadıkları önemli bir kriterdir. Ezilen, sömürülen sınıflar ekonomik durumdan yakınmalarına, ekonominin gidişatından hoşnutsuz olmalarına rağmen, sisteme karşı, "bağımsız tarihsel eylemler"inin olup olmadığına bakılmalıdır. "Bağımsız tarihsel eylemler"den anlaşılması gereken, ezilenlerin eskisi gibi yaşamak istememesi ve değişiklik istemi temelinde hareket etmeleridir. Devrimci durum, ezeni de ezileni de etkileyen, iktidarı devrimci yoldan ele geçirmenin objektif koşullarını oluşturan bir krizin varlığı durumudur. Devrimci durum, sadece kitlelerin sokağa dökülmesiyle veya güçler dengesinin devrim lehine gelişmesiyle ifade edilemez**.** Böyle bir süreçte kitleler, bir yandan egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin açtığı gediklerden yararlanarak memnuniyetsizliğini dile getirirken, diğer yandan yeni bir alternatif arayışına yönelir. Sistem alternatifi örgütlenmelere yönelim giderek artar. Bu koşulların gerçekleşmesi sonucu devrimci bir durumdan bahsedilebilinir. Bolşevikler, TKP/ML içinde ve sonrasında Menşeviklerin savunduğu ideolojik ve siyasi çizginin antimarksist-leninist olduğunu ispatladılar. Menşeviklerin izlediği çizginin revizyonizmde konakladığını belirttiler. Bugüne kadar Bolşeviklerin eleştirilerine cevap verilmedi. Doğrular gösterildiği halde MKP, antimarksist-leninist görüşlerini III. Kongre ile birlikte daha da derinleştirmiştir. Olan budur...

MKP Üç Dünya Teorisini Savunuyor!

MKP, üç dünya teorisinin mimarı olarak bilinen Lin Biao'nun görüşlerini savunuyor. MKP'nin savunduğu bu görüşler yeni değildir. MKP'nin III. Kongresi, üç dünya teorisinin türevi olan "baş düşman, baş çelişki" çizgisini birkez daha onaylamıştır. III. Kongre Belgelerinde şöyle deniliyor:

"ABD emperyalizminin dünya proletaryası, devrimci halkları ve ezilen uluslarının baş düşmanı olduğu gerçeği hâlâ değişmemiştir."[23] *"Önemle tespit edilmelidir ki, ''dünyanın kırları'' ayaktadır. Devrimin zayıf halkaları mevcut durumda Asya, Afrika gibi geri bağımlı ülkeler-bölgeler olmaya devam etmektedir. Devrimin fırtına merkezleri emperyalist tahakküm ve boyunduruğun en ağır olduğu coğrafyalardır. "*[24] *"Şimdiki durumda emperyalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir."*[25] *"Emperyalizme bağımlı olarak gelişen komprador tekelci kapitalizm, Türkiye-Kuzey Kürdistan özgülünde ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, ekolojik yaşama damgasını vuran sınıftır. Bu bağlamda başlıca çelişkiler içerisinde somut olarak baş çelişki, emperyalizm ve komprador tekelci kapitalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki olarak değişikliğe dönüşmüştür."*[26]

"Emperyalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir" demek, dünyadaki tüm devrimci güçlerin öncelikle bu çelişmeyi çözmeye yönelmesi demek-

tir. Baş çelişme tespiti akademik bir tespit değildir. Baş çelişkinin tespit edilmesi, esas olarak o çelişmenin çözümünü merkeze koymaktır. Baş çelişmenin çözümü, diğer çelişmelerin gelişmesinde tayin edici bir rol oynamaktadır. Düşman içeridedir şiarı komünistlerin temel şiarıdır. Yapılması gereken her ülkede, gerici iktidarların yıkılması için mücadeledir. Proleter dünya devrimi süreci çok çeşitli, değişik devrim süreçlerinin, emperyalizmi yıkma, sosyalizmi kurma hedefine yönelmesi ile ortaya çıkan bir süreçtir. Proleter dünya devrimi süreci, tek tek ülkelerde devrimlerin gerçekleşmesi ile ortaya çıkar. Proleter dünya devrimi süreci; tek tek ülkelerdeki değişik devrimci süreçlerden ayrı; bu süreçlerden bağımsız ele alınabilecek; bu süreçlerden bağımsız olarak var olan bir süreç değildir. Proleter dünya devrimi süreci çok değişik devrim süreçlerinin bir toplamı ve sonucudur.

Dünya çapında baş çelişme tespit edilmesinin anlamı şudur: Bir yanda emperyalizm, diğer yanda emperyalizme karşı olan güçler vardır. Emperyalizme karşı olan güçler, dünya çapında bir anda karşı karşıya gelirler. Emperyalizm, bütün dünyada halkların aynı anda ayaklanması ile, bir anda toptan çöker. Dünya çapında bir anda devrim (sosyalizm) toptan zafere ulaşır! Dünya çapında baş çelişme tespit edilmesinin mantığı budur. Dünya çapında baş çelişme tespiti, ilk defa Lin Biao tarafından "Yaşasın Halk Savaşı'nın Zaferi" adlı broşürde yapılmıştır. Lin Biao'nun öğretisini MKP birebir üzerlenmiştir. Bu savununun Marksizmle-Leninizmle hiçbir ilgisi yoktur.

Dünya çapında baş düşman tespiti de ABD emperyalizmi ile emperyalizmi eşitleyen bir tespittir. Dünya çapında bir emperyalist gücün baş düşman olarak tespit edilmesi teorik olarak yanlıştır, pratik mücadelede "baş düşman" olmayan düşmanlarla uzlaşma siyesitinin kapısını açar. Proleter dünya devriminin hedefi bir bütün olarak emperyalizm ve her türlü gericiliktir. Dünya çapında sadece ABD'yi baş düşman ilan etmek; diğer emperyalistlerin kuyruğuna takılmaya hizmet eder. Böyle bir tespit, proleter dünya devriminin düşmanlarının eşitlenmesi; emperyalizmin sadece ABD'ye indirgenmesi demektir. Diğer emperyalist güçleri devrimin olası itici güçleri arasında saymak demektir. Proleter dünya devrimi için bir baş düşman tespit etmek; bütün dünya halklarının devrim konusunda öncelikle ABD'yi hedef alması gerektiği anlamına gelir. Baş düşman tespit etmek düşmanlar arasında bir ayrım yapma anlamına gelir. Baş düşman tespiti üç dünya teorisinin bir versiyonu olarak piyasaya sunuldu. Bu teoriye göre, "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanı' idi. İki "süper güce" karşı olanlarla bir ittifak siyaseti gündeme getiriliyordu. Emperyalistlerin bir bölümü ve her türlü gerici sınıflar proleter dünya devriminin itici güçleri arasında sayılıyordu. MKP, üç dünya teorisine karşı çıktığını söylemesine rağmen, üç dünya teorisinin piyasaya sürdüğü siyaseti savunmaktadır.

MKP, Lin Biao'nun kavramları ile konuşmaktadır. Dünyanın kırlarının ayakta olduğu ve emperyalist tahakkümün ağır olduğu bölgeler devrimin "fırtına merkezleri" olarak adlandırılmaktadır. Bolşevik Parti programının 16. maddesini aktararak bu konuyu noktalamak istiyoruz.

"16. Emperyalist sistemin tümü devrime gebedir. Bugün dünya üzerinde her biri emperyalist zincirin halkaları konumunda olan ülkelerin tümünde devrimi mümkün ve gerekli kılan objektif şartlar –şu veya bu olgunlukta– vardır. Doğrudan proleter devrimler veya proletarya önderliğinde devrimler dünyanın her ülkesinde mümkündür.

Proleter dünya devrimi süreci, emperyalizmin başlangıç yıllarında olduğu gibi, bugün de emperyalist zincirin içinde bulunulan somut zaman dilimindeki en zayıf halkasından kopması suretiyle, tek tek ülkelerde gerçekleşmesi ile oluşan bir süreçtir.

"En zayıf halka" hem objektif çelişmelerin en derin olduğu, hem ("üsttekilerin artık eski yöntemlerle yönetemez durumda olduğu, hem de alttakilerin artık eski tarzda yönetilmeyi kabul etmedikleri ve kitlelerin ruh halini gösteren bağımsız tarihi eyleminde gözle görülür bir artış olduğu") devrimci durumun varolduğu ve hem de sübjektif unsurun devrime hazır olduğu ülkedir. Yani işçilerin, köylülerin, diğer devrimci sınıf ve tabakaların bilinci ve örgütlenmesinin devrimi mümkün kılan seviyede gelişmiş olduğu ülkedir. En zayıf halka tespiti ancak tek tek ülkeler için somut olarak yapıldığında doğru olur. Genel kıtasal tespitler, ya da belli ülke grupları için yapılan tespitler işe yaramaz. Tersine örneğin belli ülke grupları için yapılan "devrimin fırtına merkezi" tanımı, bu merkez içinde olmayan ülkelerde proletaryanın ve emekçilerin rolünü beklemeye, fırtına merkezindeki ülkelerin devrimine enternasyonalist destek sunmaya indirgemeye hizmet eder, zarar verir."(27)

MKP'nin Sosyo Ekonomik Yapı Değerlendirmesi

MKP III. Kongresi, 2013 yılında nihayet "1990'lı yıllardan itibaren" Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kapitalist üretim biçiminin hâkim hale geldiğini tespit etmiştir. MKP'ye günaydın demek gerekiyor. MKP III. Kongresinin aldığı belki tek doğru karar, ülkelerimizde kapitalist üretim biçiminin hâkim hale geldiği tespitidir. MKP, devrimin niteliği, devrimin izleyeceği mücadele yolu, devrimin itici ve temel güçleri, ittifakları, devrimin görevleri ve sosyo ekonomik yapı konusunda yaptığı tespitler gerçeğe uymamaktadır. MKP, III. Kongresi'nde Çin devrimi şablonculuğundan başka bir yanlışa savrulmuştur. MKP'nin öne sürdüğü kimi önemli tezler üzerinde durmak gerekiyor.

MKP, *"devrimimizin niteliği bu süreç ve gelişmeler sonucunda demokratik halk devrimi muhtevasından, ki demokratik halk devrimin özü toprak devrimidir, sosyalist devrim muhtevasına bürünmüştür"*(28) diyor. Mantık şöyle işletiliyor: Üretim biçimi kapitalist ise gündemdeki devrim sosyalist devrimdir. Üretim biçimi yarı-feodal ise gündemdeki devrim demokratik devrimdir. Soruna böyle yaklaşmak bilimsel değildir. Düne kadar antiemperyalist demokratik devrim, halk savaşı yoluyla şehirlerin kırlardan kuşatılmasını savunmak için "yarı sömürge yarı feodal" yapıdan söz eden MKP, nihayet gerçeklerin kendini artık inkâr edilemez bir biçimde dayatması sonucu Türkiye'de egemen üretim biçiminin kapitalist üretim olduğunu keşfetmiştir. Bu kez de şablonculuk tersine dönmüş, kapitalist ise sosyalist devrim sonucunda konaklanmıştır. Evet, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kapitalizm egemendir. Feodal artıklar ekonomide önemsiz hale gelmiştir. Esası toprak devrimi olan, tarım devrimi, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de proletarya önderliğindeki bir devrimin esas sorunu olmaktan çoktan çıkmıştır. Fakat bu otomatik olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim aşamasının sosyalist devrim aşaması olduğu anlamına gelmiyor. Bağımlı kapitalist bir yapıya sahip olan Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim aşaması hâlâ demokratik devrim aşamasıdır. Bunun gerekçeleri şunlardır:

Ülkelerimizde "burjuva demokratik devrim" tamamlanmamıştır. Demokratik devrimin çözmesi gereken önemli görevler ve sorunlar var. Türkiye, burjuva demokratik siyasi bir sisteme sahip değildir. Ülkelerimizde faşizm andaki durumda yönetim biçimidir.

Türkiye, “güçlü üretici güçlere, yüksek bir düzeyde merkezileşmiş üretime” henüz sahip değildir. Ekonomik açıdan küçük işletmeler oldukça fazladır. Burjuvazinin % 81,26’sı küçük burjuvazidir. Orta burjuvazinin oranı % 16,38’dir. Büyük burjuvazinin tüm burjuvazi içindeki payı % 2,36’dır. Yani ülkelerimizde her üç kişiden biri küçük burjuvadır. Ülkelerimizde feodal artıkların ve feodal bilincin önemli bir etkisi vardır. Erkek egemenliği feodal sistemin izlerini taşımaktadır. Dini cemaat örgütlenmeleri ve mezhepsel örgütlenmeler yaygın örgütlenme biçimleridir. Feodalizmin artığı kimi düşünce ve davranış biçimleri devrimci örgütlerde bile varlığını, etkinliğini sürdürmektedir. Burjuva demokrasisi, tarihinin hiçbir döneminde esas itibariyle işletilmemiştir. Feodal kalıntılar tasfiye edilmemiştir. Ulusal sorun çözülmemiştir. Üretim güçlerinin gelişim düzeyi, belli bir oranda sosyalizmin önkoşullarını hazırlamakla birlikte, “programının başlıca siyasi talebi proletarya diktatörlüğüne doğrudan doğruya” geçiş olabilecek bir devrime, sosyalist devrime uygun olgunlukta değildir. Sosyalist devrimin gerçekleşmesi, üretim güçlerinin olgunluğuna, sosyalizmin ön koşullarının olgunluğuna bağlıdır. Kuzey Kürdistan-Türkiye’de, demokratik devrimin gerçekleşmesi, üretim güçlerinin gelişimini engelleyen engellerin devrimci bir biçimde kaldırılmasını gerekli kılmaktadır; bu engellerin (emperyalizmin, bağımlı kapitalizmin ve feodal kalıntıların) kaldırılması da ancak proletarya önderliğinde bir devrimin zaferine bağlıdır. Görüldüğü gibi ülkelerimizde çok önemli çözülmemiş demokratik devrimin görevleri vardır. Demokratik devriminin gerekliliğinin temel nedeni toprak sorununun çözülmemiş olması değildir. Yukarda saydığımız görevler demokratik devrimin çözmesi gereken görevlerdir. Sosyalist devrim için olmazsa olmaz kıstaslardan bir tanesi de işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesidir. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesi; komünist partinin işçi sınıfı ile sosyalizmi birleştirme derecesi, yoksul köylülüğün sosyalist devrim programı temelinde proletarya ile ittifaka hazır olması anlamına gelmektedir. Soruna böyle yaklaşıldığında, gündemdeki devrim sosyalist devrim değil; demokratik halk devrimidir.

MKP şu tespitleri yapıyor: *“1990 lardan itibaren ise Türkiye-Kuzey Kürdistan, emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin hâkimiyetinde, kapitalist sosyo-ekonomik yapıya kavuşmuştur. Esas da, emperyalist sermayenin işleyişi doğrultusunda ve tali olarak da iç dinamikler ile evrimci bir tarzla yarı- sömürge yarı-feodal yapı, emperyalizme bağımlı komprador tekelci kapitalizmin hâkimiyetine doğru bir hal almış ve egemenliğini kurarak kapitalist bir niteliğe bürünmüştür. Bu temel nedenledir ki TC olarak adlandırılan devletin yönetim biçimi başından beri burjuva demokrasisi değil, Kemalist iktidar dönemi de dâhil önce yarı-feodal akabinde ise 1990’lardan bu yana komprador tekelci kapitalist faşist bir karakter taşımaktadır.“* [29]

Bu tespitler MKP’de olan kafa karışıklığını göstermektedir. Komprador burjuvazi nedir? Komprador burjuvazi bir ülkede emperyalizmin acenteliğini üstlenen ve işi aracılık yapmak olan, bunun karşılığında emperyalist sömürüden pay alan burjuvazidir. Komprador burjuvazi, emperyalistlerin çıkarlarını gözeterek iş yapan, ulusal ekonominin gelişmesiyle hiçbir şekilde ilgilenmeyen bir sınıftır. Komprador burjuvazi, sanayi yatırımı yapmadan emperyalizmle işbirliği yaparak ülkeyi sömüren burjuva sınıfıdır. Bunlar emperyalizmin ülkedeki acentaları, şubeleri durumundadır. Ya emperyalist ürünlerin ülkedeki pazarlamacılığını yaparlar, ya da emperyalizmle

ortak olarak onun adına montaj sanayiini kurarlar. Tekelci burjuvazi ise sanayinin gelişmesi ve üretimin yoğunlaşmasıyla beraber bir kısım kapitalistin diğerlerinden daha fazla büyümesiyle alanında tekelleşmeye başlayan sınıftır. Öyle ki, bir veya birkaç üretim sektörünün neredeyse tümü bir veya birkaç tekelin, holdinglerin denetimi altına girer. Emperyalist ülkelerde 19. yüzyılın son çeyreğinde tamamlanan bu süreç öyle bir boyuta vardı ki, tekeller, ulusal sınırlarını aşarak dünya ölçüsünde uluslararası bir güç haline geldiler. Kapitalizmin gelişmesinin zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkan bu tekelci aşamaya Lenin, "emperyalizm" adını vermiştir. Serbest rekabetçi kapitalizmin yerini artık tekeller arası rekabetin sürdüğü emperyalizm almıştır. MKP emperyalizme bağımlı olan sınıfın hangisi olduğuna karar vermelidir. Bir yanda komprador burjuvazi diğer yanda tekelci burjuvazi. Bu iki burjuva sınıfı birbirinden farklıdır. Türkiye'de bugün emperyalizmle işbirliği içinde egemen olan burjuvazi komprador niteliğini çoktan aşmış, tekelci nitelikte bir burjuvazidir.

MKP'ye göre; Türkiye Cumhuriyeti 1990'lı yıllara kadar yarı-sömürge yarı-feodal bir yapıya sahiptir. 1990'lı yıllardan sonra *"komprador tekelci kapitalist faşist bir karakter"*e bürünmüştür. MKP'nin bu tespitleri bilimsel verilere dayanmamaktadır. 1985'te kır nüfusunun şehir nüfusuna oranla azalması sonrasında MKP'de siyaset değişikliği sonucuna gitmiştir. Gerçekler nedir? Bolşeviklerin yaptığı SEY araştırmasında T.C.'nin durumu hakkında şu tespitler yapılmaktadır:

"T.C. devleti zaten kuruluşu ertesinde, Lozan anlaşması gereği gümrük rejimini bile kendi belirleme durumunda olmadığı, Boğazların kontrolünün T.C.'ye ait olmadığı bir dönem dışında, somut olarak 1920'li yılların sonlarından bu yana "yarı sömürge" bir devlet değildir. Emperyalizma bağımlıdır, fakat bu bağımlılık yarı sömürge devletlerin bağımlılığından daha gevşek bir bağımlılıktır. T.C. devleti bugünkü konumuyla bağlı olunan emperyalist güçlerin değil, Türk burjuvazisinin, en başta tabii egemen işbirlikçi tekelci büyük burjuvazinin devletidir. T.C. devleti siyasi olarak bağımsız bir devlettir. T.C. devleti öncelikle Türk burjuvazisinin çıkarlarını savunan, gerçekleştiren bir aygıttır. Tabii ki burjuvazinin işbirliği yaptığı emperyalist güçlerin çıkarları da Türk devleti tarafından savunulma durumundadır. Fakat bu Türk burjuvazisinin çıkarlarının savunulması üzerinden –dolaylı– bir savunmadır. Bu yüzden Türkiye'nin bağımlılık biçiminin "yarı sömürge" tipi bir bağımlılık olarak değerlendirilmesi, Türkiye gerçekliğine uymamaktadır."[30]

MKP, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 1972'de ortaya koyduğu sosyo-ekonomik tahlillerin doğru olduğunu, MKP nin kendisinin 1990'lardan itibaren *"toplumsal koşul ve nesnel gerçek karşısında adeta kulaklarını tıkamış ve gelişmelere kapalı bir profil ortaya"* koyduğunu ve *"MLM teorinin canlı ruhu olan somut koşulların somut tahlili ilkesini tüm teorik savunularına karşın pratik olarak ihmal"* ettiğini belirtmektedir.[31] *"Burjuvazi veya proletarya önderliğinde bir devrim olmadığı"*nı belirten MKP, feodalizmin Osmanlının son dönemlerinden başlayarak 150 yıllık uzun bir süreç sonucunda tasfiye olduğunu ve kapitalist üretim karşısında tali duruma düştüğünü yazmaktadır. MKP, *"Bir devrimin niteliğini ve hedefini belirleyen temel mesele o ülkedeki mevcut üretim ilişkileridir."*[32] diyor. MKP'ye göre; kapitalist üretim tarzı egemen hale geldiği için, devrimin niteliği değişmiştir. Gündemde ki devrim,*"demokratik devrimin görevlerini üstlenen sosyalist devrimdir."*[33] Kapitalist üretim tarzı egemen, öyleyse sosyalist devrim gündemdedir yaklaşımı yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi şabloncudur, yanlıştır. Kapitalizmin

gelişmişlik derecesi tek başına devrim aşamasının belirlenmesi için yeterli bir kriter değildir. Rusya bir yanıyla emperyalist bir ülkeydi ve kapitalist üretim tarzı hâkimdi. Rusya emperyalist bir ülke olmasına rağmen demokratik devrim gündemdeydi. Lenin 1917 Şubat'ında Çarlığın yıkılması ile birlikte siyasi anlamda burjuva demokratik devrimin tamamlandığını belirtir. MKP de ülkelerimizde *"burjuvazi veya proletarya önderliğinde bir devrim olmadığı"*nı belirtmektedir. MKP'ye göre; sosyalist devrim demokratik devrimin görevlerini üstlenecektir! Öncelikle demokratik devrimin görevleri olan sorunların çözülmesi gerekir. Elbette demokratik devrimin arta kalan görevlerini sosyalist devrim üzerlenebilir ve eğer belirli olağanüstü şartlarda proletarya diktatörlüğünü doğrudan kurma şartları ortaya çıkarsa, proletarya "ama daha çözülecek demokratik görevler var" diyerek iktidarı ele geçirmekten geri durmayacak, proletarya dikatörlüğü şartları altında demokratik devrimin çözülmemiş görevleri "geçerken" çözülecektir. Demokratik devrim kapitalizmin temellerine yönelmeyen bir devrimdir. Sosyalist devrim kapitalizmin temellerine yönelen ve iktidarı burjuvazi ile paylaşmayan bir devrimdir.

Sorulacak soru şudur: Ülkelerimizde yapılacak devrimin ilk hedefi ve yönelimi nedir? Bugünün somut şartlarında proletarya ile küçük burjuvazinin ortak çıkarları var mıdır? Varsa ne ölçüdedir?

Bu sorulara doğru cevap verildiğinde gündemdeki devrimin hangi devrim olduğu ortaya çıkar.

Demokratik devrimin ilk yönelimi emperyalizme bağımlılık olgusuna son vermektir. Bu devrim işçi köylü temel ittifakı temelinde, komünist partinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında, emperyalizme bağımlı burjuvazinin faşist iktidarını yıkmak, yerine işçilerin-köylülerin demokratik halk iktidarını kurma hedefine sahiptir. Bu devrim, sosyalist devrimin, proletaryanın kır yoksulları ile ittifakı temelinde gerçekleştireceği proletarya diktatörlüğünün yolunu açacak, onun yolu önündeki engelleri temizleyecektir. Sosyalist devrim için olmazsa olmaz kıstaslardan bir tanesi de işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesidir. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesi; komünist partinin işçi sınıfı ile sosyalizmi birleştirme derecesi, yoksul köylülüğün sosyalist devrim programı temelinde proletarya ile ittifaka hazır olması anlamına gelmektedir. Emperyalizme karşı, gerçek bağımsızlık için antiemperyalist devrim en acil görevlerden biridir. Sosyalist devrim öncesi, demokratik devrim aşamasının yaşanması, proletaryanın sosyalist devrime geçmek için demokrasiyi yaşaması ve içselleştirmesi gerekir. Türkiye bir halklar hapishanesidir. Demokratik halk devrimi ilk planda zoraki birliğe son verecek ve ülkelerimizi sözde değil gerçek anlamda demokratikleştirecektir. Demokratik halk devrimi ertesinde, proletaryanın bilinç ve örgütlenme seviyesine göre, mümkün olan en kısa süre içerisinde sosyalist devrime geçecektir. Sosyalist devrim, demokratik devrimin arta kalan görevlerini de geçerken çözecektir. Ülkelerimizin gerçekliği budur.

MKP'nin "Sosyalist" Devrimi Ve "Sosyalist Devrim" Programı!

MKP sosyalist devrimi nasıl yapacağını şöyle açıklıyor: *"Sosyalist Devrim, başta proletarya ve müttefikleri olan kent ve kır küçük burjuvazisinin ekonomik siyasal kültürel ve askeri olarak örgütlenmesi ile gerçekleşecektir. Devrimin dostları olan bu kesimleri ise,*

halk sınıf ve katmanları olarak tanımlamaktayız."[34]

MKP, sosyalist devrimin kent ve kır küçük burjuvazisi ile ittifak içinde yapılacağını belirtiyor. MKP'ye göre halkı oluşturan proletarya, kent ve kır küçük burjuvazisi ekonomik, siyasal, kültürel ve askeri olarak örgütlenecek ve sosyalist devrimi birlikte gerçekleştirecekler! MKP sosyalist devrimin siyasi iktidarının proletarya diktatörlüğü olduğundan bihaberdir! Proletarya diktatörlüğü içinde kent ve kır küçük burjuvazisi yer alamaz. İçinde küçük burjuvazinin de temsilcilerinin yer aldığı iktidarın adı demokratik halk iktidarı, halkın demokratik dikktatörlüğüdür, proletarya diktatörlüğü halkın demokratik diktatörlüğünden özünde ayrı bir şeydir! MKP küçük burjuvaziden onu sınıf olarak yok etme programına sahip sosyalist devrime katılmasını, sosyalist devrimi yapmasını bekliyor.

Kent ve kır küçük burjuvazisi ile yapılacak ittifak demokratik devrimin ittifakıdır. Sosyalist devrimi sosyalist devrim yapan öncelikle proleterya diktatörlüğünün varlığıdır. Proletarya diktatörlüğü siyasi sistemi içinde hiçbir sömürücü sınıfa siyasi iktidarda yer yoktur. Sosyalist devrim siyasi alanda proletarya diktatörlüğünün kurulduğu devrimdir. Proleterya diktatörlüğü küçük burjuvazi ile ittifak içinde kurulamaz. Proletarya diktatörlüğü, burjuvazi üzerinde kurulan diktatörlüktür. Proletarya diktatörlüğü işçi sınıfı ile kır yoksulları arasında (kır küçük burjuvazisi değil!) kurulan ittifaka dayanır. Proletarya diktatörlüğü kurulmadan ve burjuvazi üzerinde topyekün baskı uygulanmadan sosyalizm inşa edilemez, komünizme doğru ilerlenemez. Lenin'de sorunun konuluşu şöyledir:

"Ve her şey dediğimiz gibi oldu. Devrimin seyri düşüncemizin doğruluğunu gösterdi. Önce "tüm" köylülükle birlikte monarşiye karşı, ortaçağa karşı (ve devrim o noktaya kadar bir burjuva devrimi, burjuva-demokratik devrim olarak kaldı). Sonra, yoksul köylülükle birlikte, yarı-proletarya ile birlikte, tüm sömürülenlerle birlikte, zengin köylüler, Kulaklar, spekülatörler dâhil kapitalizme karşı ve bu ölçüde devrim sosyalist olacaktır. Bu ikisi arasında yapay bir Çin Seddi çekmeye, ikisini birbirinden proletaryanın hazırlık derecesi ve yoksul köylülükle birleşme derecesinden başka bir şeyle ayırmaya çalışmak, Marksizmin en büyük tahrifidir, onu yüzeyselleştirmektir, onun yerine liberalizmi geçirmektir. Bu, ortaçağa kıyasla burjuvazinin ilericiliğine yapılan sahte bilimsel atışarla sosyalist proletaryaya karşı burjuvazinin gerici savunuculuğunu üstlenmek anlamına gelir."[35]

"Rusya proletaryası, tüm köylülükle birlikte burjuva-demokratik devrimi tamamladıktan sonra, kırı ayrıştırma, proleterleri ve yarı-proleterleri kendi yanına çekme ve onları Kulaklar ve kır burjuvazisi de dâhil burjuvaziye karşı mücadelede birleştirme başarısını göstermesinin ardından, kesin olarak sosyalist devrime geçti."[36]

"Köylülükle birlikte burjuva-demokratik devrimin sonuna kadar — köylülüğün yoksul, proleter ve yarı-proleter kesimiyle birlikte sosyalist devrime doğru ileri! Bolşeviklerin politikası buydu, biricik Marksist politika budur."[37]

Lenin'in söyledikleri açık ve net. Sosyalizmi inşa etmenin ön koşulu, proletaryanın sosyalist devrim yoluyla iktidarı ele geçirmesi, egemen sınıf olarak örgütlenmesidir. Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın egemenliğini bir başka sınıfla paylaşmadığı ve paylaşmayacağı iktidarıdır. Proletarya, komünizme geçiş evresindeki ekonomik, politik, kültürel görevlerini ancak proletarya diktatörlüğü aracılığıyla gerçekleştirebilir. Ve proletarya diktatörlüğünün temel yönetici gücü de komünist partisidir.

Burjuvaziyle birlikte sosyalizm inşası!

MKP, *"kapitalist toplum ile komünist toplum arasında bir ara aşama olan ve oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsayan sosyalist toplumda* ***sınıfların****, sınıf mücadelelerinin ve* ***antagonist çelişkilerin*** *varlığını kabul eder"*(38) diyor.

Neymiş? Sosyalizm dönemi boyunca sınıflar ve antagonist çelişkiler varlığını sürdürecekmiş! Sınıflar varlığını sürdürecekse komünizme nasıl geçilecek? MKP'nin sosyalist devrim anlayışı ve komünizme geçiş siyasetinin Marksizm-Leninizmle hiçbir ilgisi yoktur. Lenin 1918'de yazdığı "Proletarya Diktatörlüğü Çağında Ekonomi Ve Politika" adlı makalesinde şöyle diyor:

"Sosyalizm sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Sınıfları ortadan kaldırmak için, ilkin çiftlik sahiplerini ve kapitalistleri devirmek gerekir. Görevin bu bölümünü yerine getirdik, ama bu sadece bir bölümdür ve en zor bölüm de değildir. Sınıfları ortadan kaldırmak için, ikincisi, işçilerle köylüler arasındaki farkı ortadan kaldırmak, herkesi çalışanlar haline getirmek gerekir. Bu birdenbire olamaz. Bu, kıyaslanmayacak kadar zor ve zorunlu olarak uzun süreli bir görevdir. Bu, herhangi bir sınıfın devrilmesiyle çözülemeyecek olan bir görevdir. Bu görev yalnızca tüm toplumsal ekonomiyi örgütsel olarak yeniden şekillendirerek, tekil, soyutlanmış meta üreticisi küçük işletmeden toplumsal büyük işletmeye geçerek çözülebilir. Böyle bir geçiş zorunlu olarak olağanüstü uzun sürelidir. Aceleci ve dikkatsiz idari ve yasa koyucu önlemlerle böyle bir geçiş sadece yavaşlatılıp zorlaştırılabilir. Bu geçiş sadece, köylülere, tüm tarımsal tekniği muazzam boyutta iyileştirme, onu temelden yeniden şekillendirme olanağı veren bir yardım sağlanarak hızlandrrılabilir.

Görevin ikinci, en zor bölümünü çözmek için, burjuvaziyi yenmiş olan proletarya, köylülüğe karşı politikasının ana hattında yolundan şaşmaksızın şunda ısrar etmelidir: proletarya, emekçi köylüyle mülk sahibi köylü arasında, çalışan köylüyle ticaret yapan köylü arasında, zahmet çeken köylüyle spekülasyon yapan köylü arasında fark gözetmeli, bunların arasına sınır çekmelidir.

Sosyalizmin tüm özü bu sınırı çekmekte yatar."

"Sosyalizm sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Proletarya diktatörlüğü bu ortadan kaldırma için yapabileceği her şeyi yaptı. Fakat sınıflar birdenbire ortadan kaldırılamaz. Ve sınıflar kaldı ve proletarya diktatörlüğü döneminde varlıklarını sürdürecekler. Sınıflar ortadan kalktığında diktatörlük gereksiz hale gelecektir. Proletarya diktatörlüğü olmadan onlar ortadan kalkmayacaktır."(39)

Sosyalist devrim, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti adım adım kaldırır, üretim araçları üzerinde kamu mülkiyetini adım adım gerçekleştirme yoluna girer. Sanayide devletleştirme; tarımda kollektifleştirme; giderek komünleşme proletarya iktidarının tutması gereken yoldur. Tüm bu yolun sonunda tüm sömürücü sınıflar ortadan kaldırılır. Yani önce işçi sınıfının siyasi iktidarı kurulacak ve süreç içinde sömürücü sınıflar yok edilecektir. Geriye aralarında farklılıklar olmasına rağmen dost sınıflar kalacaktır. Dost sınıflar arasındaki çelişmeler antagonist çelişmeler değildir. Buradan itibaren komünist toplumun üst evresi kendine özgü temeller üzerinden gelişmeye başlayacaktır. Gelişme içinde üretim araçları üzerindeki kamusal mülkiyet daha üst biçimlerde kamu mülkiyetine dönüştürülecek; kafa emeği ile kol emeği; kır ile kent arasındaki farklar kalkacak, giderek bu dost sınıflar da yok olacaktır. Sınıfların bütünü ile ortadan kalkmasıyla birlikte, bütün bireyler özgür bir toplumun özgür

bireyleri haline gelecektir. Komünizme gitmenin yolu budur.

MKP nin "sosyalist" halk iktidarı:

MKP, proletarya diktatörlüğünü savunmadığını şöyle açıklıyor: "***Sosyalist iktidar, proletarya eksenli olsa da kesinlikle tek bir sınıfın iktidarı değildir. Ne tek başına işçi sınıfının ne de tek başına diğer emekçi sınıfların iktidarıdır. Bu proletarya önderliğindeki devrimci sınıfların ortak Sovyet- Komün- Halk Konseyleri ya da Meclisleri temelindeki yeni devletidir.***" (40)

Burada MKP açıkça proletarya diktatörlüğünü değil, proletarya önderliğinde halk iktidarını "sosyalist iktidar" olarak tanımlayıp savunuyor. Bunun Marksizm-Leninizmle ilgisi yoktur. Bu saf revizyonist bir tezdir. Proletarya diktatörlüğü bir kez daha yineliyoruz, proletaryanın siyasi iktidarı hiçbir sömürücü sınıf veya sınıf kesimi ile paylaşmadığı iktidarın adıdır. Bu olmaksızın zaten sosyalizmden söz etmek abesle iştigaldir. Proletarya diktatörlüğünü savunmayan Marksist-Leninist olamaz. Bu, Marksizm-Leninizmin abc'sidir. Sömürücü sınıfların bir kesimi (kır ve kent küçük burjuvazisi sınıf konumu itibarıyla sömürücü sınıflar kategorisi içindedirler; MKP onları "diğer emekçi sınıflar" yapıyor!) işçi sınıfı ile birlikte sosyalizmi inşa edip komünizme doğru ilerliyeceklermiş! Söylenenin anlamı bu. Proletarya diktatörlüğü, proleter bir devrimin temel sorunudur. Devrilen sömürücülerin direnişini bastırmak, sosyalist iktidarı pekiştirmek ve proleter devletin kazanımlarını sağlamlaştırmak için proletarya diktatörlüğüne ihtiyaç vardır. Proletarya diktatörlüğü kurulmadan, burjuvazinin direnci kırılamaz, sosyalist iktidar korunamaz ve sosyalizm inşa edilemez.

"Komünizme gidişte özel bir role sahip üst yapının sürekli devrimcileştirilmesi" gerektiğini belirten MKP açık ideolojik mücadelenin esas olduğunu *"bu mücadelede şiddetin, gözaltı ve tutuklamaların, cebirin, yasaklamaların hiçbir biçimi kabul edilemez"* açıklıyor.(41)

MKP'nin "sosyalist" iktidarında, iktidarı elinde tutan sınıflar proletarya, kır ve kent küçük burjuvazisidir. Bu proletaryanın ve küçük burjuvazinin kendi özgün ve birbiriyle çelişen sınıf çıkarları var. Bunların birlikte komünizme gitmesi söz konusu değildir. Küçük burjuvazi sosyalizmde, komünizme giden yolda sınıf olarak tasfiye edilecek, onu küçük burjuvazi yapan üretim araçları üzerindeki küçük mülkiyeti kamu mülkiyetine dönüştürülecektir. Bu yapılırken şiddet değil, örnekle ikna yöntemi temel alınacaktır. Fakat proletarya devleti sınıf mücadelesinde tabii ki, kendine karşı şiddetle direnenlere, proletarya diktaörlüğünü şiddet kullanarak yıkmaya kalkanlara karşı, devrimci şiddeti de kullanacaktır. Proletarya diktatörlüğünde evet, işkence ve idam olmayacaktır. Fakat bu hiç şiddet olmayacağı şeklinde genişletilemez. İdeolojik mücadele, sınıf mücadelesinin yalnızca bir biçimidir. Sınıf mücadelesi yalnızca ideolojik mücadeleye indirgenemez. O ekonomik, siyasi, kültürel bütün alanlarda sürdürülür. MKP, gözaltı ve tutuklamaların da kabul edilemez olduğunu söylüyor. Sosyalist bir devletin iktidarını koruması ve suç işleyenlerin yargı karşısına çıkarılması hakkı ve görevi vardır. Sosyalist bir devletin bir hukuku ve yargısı olacaktır.

İdeolojik mücadele evet, kamuoyu önünde, açık ve şiddeti dışlayan şekilde yürütülür.

Komünizme gidişte üstyapının sürekli devrimcileştirilmesi gerektiği *"aksi halde*

*parti ve devletin yozlaşmasına kapı açılaca"*ğı söyleniyor. Burada ilk soru "kiminle" sorusudur. Kiminle devrimcileştirilecek üst yapı? Küçük burjuvaziyle birlikte mi? MKP'ye bakarsınız evet! Çünkü MKP'nin sosyalist devletinde küçük burjuvazi iktidar ortağı! Bunun saçmalığı ortadadır. Küçük burjuvazinin komünizme gitme diye bir derdi olmadığı gibi, tabii ki bunun için üstyapıyı sürekli devrimcileştirme diye bir derdi de olmayacaktır. MKP, komünizme nasıl geçileceği ve bunun şartlarının ne olduğunu kavramıyor. Proletarya, proleter devrim aracılığıyla hemen ve doğrudan komünizme geçemez. Komünizme geçiş uzun süren bir süreçtir. Sadece üst yapı değil, alt yapının da komünizme geçiş için örgütlendirilmesi gerekir. Tüm sömürücü sınıflar sıraya dizilerek tasfiye edilecektir. Sanayide ve tarımda komünleştirmenin tamamlanması, kafa ile kol emeği arasındaki farklılıkların kaldırılması ve kır ile kent ayrımına son verilmesi gerekir. Kısacası komünizme geçişin koşulların yaratılması sadece üst yapı ile sınırlı değildir.

MKP'nin sosyalist iktidarında, *"işsizler işsizlik sigortasına bağlanacaktır."*[42] Komünist etiketi taşıyanların, sosyalizmde *"işsizlik sigortası"*nı savunmaları ilginçtir. Sosyalizmde, iş çalışabilen bütün üyeler arasında bölüştürülür. Sosyalizmde işsizlik yoktur. Sosyalist devlet çalışabilecek bütün üyelerine iş verme yükümlülüğüne sahiptir, çalışabilecek bütün üyelerinden de çalışmasını ister. İşgününün toplumun zenginliğinin giderek artmasına bağlı olarak sürekli kısaltılması sosyalist devletin görevidir. MKP'nin sosyalizminde ise görünen odur ki, aynı kapitalist ülkelerdeki gibi bir işsizler ordusu olacaktır! Böyle sosyalizm anlayışı ilginç bir sosyalizm anlayışıdır. Tabii eğer küçük burjuvazi iktidar ortağı olursa, bunlar anormal de değildir!

MKP, bütün vergiler kaldırılacak *"her bir çalışanın ihityacını ve durumunu da göz önüne alacak şekilde düzenli ve kademeli bir tek gelir vergisi konulacaktır"* diyor.[43]

Sosyalizmde gelir vergisi yoktur, fonlar vardır. Yeniden üretim, yatırım vb. için fonlar oluşturulur. İşçilere yapılan kesintilerin ne için yapıldığı nerelerde kullanıldığının hesabı verilir.

MKP, sosyalizmin inşasında komünist partisinin öncü rolünü reddediyor. İşçi sınıfının tek başına iktidara yerleşmesini ve sosyalizmi inşa etmesine karşı çıkıyor. Kır ve kent küçük burjuvazisinden oluşan sömürücü sınıflarla birlikte sosyalizmi inşa edeceğini savunuyor! MKP,*"komünistlerin birlik anlayışı, komünizme kadar devam eden bir görevdir."*[44] diyor. Bu revizyonist tezi Tito savunuyordu. Tito, komünist partisinin öncü rolünü reddediyor, devrimde öncü güç olarak halk cephesini savunuyordu. MKP de Tito'nun revizyonist tezini üzerlenmiştir.

MKP'nin Devrim Yolu Stratejisi

MKP, şimdiye kadar savunduğu halk savaşı şablonunun önüne sosyalist kelimesini eklemiştir. MKP'ye göre; ülkelerimizde şimdi kapitalizmin egemenliğini ve dolayısıyla sosyalist devrimi keşfettikten sonra devrimin yolu olarak *"sosyalist halk savaşı"* geçerlidir! *"Sosyalist halk savaşı"* kırlık bölgelerdeki gerilla savaşı ve şehirlerdeki genel ayaklanmanın sentezinden oluşmaktadır! Şimdiye kadar savunulan "halk savaşı"nın yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için geçerli olduğu anlayışının eksik olduğu, "halk savaşı"nın kapitalist ülkeler için de geçerli olduğu sonucuna varmış MKP![45]

MKP, masa başında oturarak devrimin nasıl gelişeceğine, hangi yolu izleyeceğine

şimdiden karar verme işinden bir türlü vazgeçmiyor!

İşçi sınıfı içerisinde çalışma, sınıf içerisinde örgütü inşa etme MKP'nin sorunu değildir. Kırlık bölgelerde öncülerden oluşan "Halk Kurtuluş Ordusu" ve şehirlerde de öncülerden oluşan "Partizan Halk Güçleri" oluşturulacakmış! Bu iki öncü örgüt ayaklanmaya önderlik edeceklermiş! Daha şimdiden MKP, gelecekteki işçi hareketinin durumunu, genişliğini, işçi sınıfının ortaya koyacağı mücadele koşulları, iç ve dış politik koşulları önceden keşfetmiştir! MKP'nin yaptığı tespitlerin bilimsellikle Marksizm-Leninizmle hiçbir ilgisi yoktur. Bu tespitlerin fokocu, öncü savaş teorileri ile yakın ilişkisi vardır. Tanığımız Lenin'dir. Lenin şöyle der:

"Proletaryanın sınıf mücadelesini yönetecek, işçiler arasında örgütlenmeyi ve disiplini geliştirecek, onlara en acil gereksinimleri için mücadele etmelerinde ve sermayenin elinden pozisyonları birbiri ardından koparmaya yardım edecek böyle bir örgüt; işçileri politik olarak eğitecek ve otokrasiye karşı sistemli, sürekli mücadele edecek, proletaryaya polis hükümetinin ağır pençesini hissettiren bütün Çarlık hafiyelerini izleyecek olan bir örgüt — böyle bir örgüt aynı zamanda gerek bizim koşullarımıza uygun bir işçi partisi örgütü gerekse de otokrasiye karşı yönelmiş güçlü bir devrimci parti olurdu. Fakat bu örgütün otokrasiye güçlü bir darbe indirmek için hangi araçlara başvuracağı, örneğin ayaklanmaya mı, politik kitlesel greve mi yoksa saldırının herhangi başka bir türüne mi öncelik vereceği konusunda önceden değerlendirmeler yapmak —bu konuda önceden değerlendirmeler yapmak ve bu sorunu bugünden karara bağlamak, içi boş doktrincilik olurdu.

Bu, generallerin birlikleri toplamadan, onları seferber etmeden ve düşmana karşı mücadeleye sokmadan savaş konseyini toplamalarına benzer. Ama proletarya ordusu ekonomik ve politik kurtuluşu için tutarlılıkla ve güçlü bir sosyal-demokrat örgütün yönetimi altında mücadele ederse, o zaman bu ordunun kendisi generallere eylemin yöntem ve araçlarım gösterecektir. Otokrasiye kesin darbenin nasıl indirileceği sorusunu karara bağlamak o zaman ve ancak o zaman mümkün olacaktır."(45)

MKP hayal âleminde dolaşmakta ve kendi isteğini gerçeklerin yerine koymaktadır. Devrim kapıda imiş gibi rüya görenler, taraftarlarına gaz vermektedir. Bugün işçi sınıfının öncü kesimini bağrında toplamış, sınıfa gerçek anlamda önderlik edecek güçte bir komünist partisi yoktur. Bu bizim için de geçerlidir. Komünizm adına işçi sınıfı içinde çalışan oportunist örgütlerin de işçi hareketi içindeki gücü gayet sınırlıdır. Bugünün işçi sınıfı hareketi ile komünist hareket ne yazık ki ayrı kulvarlarda yürümektedir. İşçi sınıfının büyük çoğunluğu sağcı, tutucu görüşlerin etkisi altındadır. İşçi sınıfının örgütlenme seviyesi ve siyasi bilinci oldukça geridir. İşçi sınıfı hareketinin bugünkü temel talepleri ekonomik taleplerdir. Bugünkü işçi hareketi kural olarak, "ücret köleliği sistemini" sorgulamayan bir hareket konumundadır. Düzen içi ve reformcu niteliktedir. Sistemin temellerine yönelmeyen, işçi hareketinin boyutları ne kadar büyük olursa olsun düzen açısından bir tehlike oluşturmamaktadır. İşçi sınıfına sosyalist bilincin taşınması komünistlerin görevidir. Komünistler bugün işletme hücreleri temelinde sınıf partisini inşa ve komünist örgütü yaratma görevine sahiptir. Komünistler çalışmalarının her evresinde devrim için yapılması gereken çalışma ne ise ona ağırlık verirler. İşçi sınıfı kazanılmadan, gerçek anlamda işletme hücreleri temelinde komünist bir örgüt yaratılmadan, işçi sınıfı önderliğinde bir devrim hayaldir.

MKP'nin savunduğu "halk savaşı", "sosyalist halk savaşı"nın Mao Zedung'un geliştirdiği "halk savaşı" teorisi ile de hiçbir ilgisi yoktur. "Halk savaşı" Çin'de köylülüğün esasını oluşturduğu halk yığınlarının bizzat katılıp yürüttüğü bir savaştır. "Halk savaşı" küçük bir grubun halk adına yürüttüğü savaş değil, halk yığınlarının katıldığı bir savaştır. Mao Zedung'un "halk savaşı" teorisi, aslında Çin devrimi içinde, Çin devriminin askeri gelişme yolu olarak geliştirilen bir teoridir. Mao Zedung daha sonra devrimin bu askeri gelişme yolunun bir dizi sömürge yarı-sömürge ülkelerde de mümkün olabileceğini söylemişti. Lin Biao, "halk savaşı"nı tüm yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için genelleştirmişti. MKP de Lin Biao'nun tezini daha da geliştirerek(!) kapitalist ülkeler için de "halk savaşı"nın geçerli olduğu konumuna gelmiştir. Bu fevkalade(!) tespit tüm dünyada "halk savaşı"nın geçerli olduğu anlamına gelmektedir. MKP, halk adına eylem yapma, halk adına öncülerin yürüttüğü bir savaşı savunuyor. Gerçek durum budur.

Burada tabii bu saçmalığın nereden çıktığı sorulabilir. Buna tek olası cevap vardır: MKP bugüne kadar halk savaşına inandırdığı dar tabanını kaybetme korkusu içindedir! Öyle ya şablona göre sosyalist devrim şehirlerde genel ayaklanma yoluyla olur; demokratik devrim ise yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde kırlardan şehirlere iktidarın parça parça ele geçirildiği halk savaşı yoluyla olur. Bugüne kadar kendilerini diğer örgütlerden "halk savaşı" yolunda ilerleme masalları ile ayıranların, bugünden yarına halk savaşından vazgeçmeleri onların sonu olabilir. O yüzden sosyalist halk savaşı icat edilir! Böylece halk savaşından vazgeçilmemiş, davaya ihanet edilmemiş olunur! Buna rağmen içlerinden çizgiye ihanet ediliyor diyenlerin çıkacağı kesindir! Ne kadar olacağını birlikte göreceğiz!

MKP ve Ulusal Sorun

MKP, *"ulusal sorunda geniş bölgesel özerlik ile kendi kendini yönetimi savun"*(46) duğunu belirtiyor. Bölgesel özerkliğin *"burjuva medeniyetçi-cumhuriyetçi paradigmadan en ileri kopuşu temsil"*(47) ettiğini belirten MKP *"Türkiye-Kuzey Kürdistan'da birden fazla ulus ve On'un üzerinde azınlık milliyet"in*(48) yaşadığını söylemektedir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de birden fazla ulusun yaşadığı söyleniyor ama Kürt ulusu dışındaki ulusların hangileri olduğu konusunda tek laf edilmiyor.

MKP'nin sosyalist iktidarında, ulusal sorunun çözümü bölgesel özerkliktir. Bu plan kendi başına ele alındığında yanlış bir plan da değildir. İbrahim yoldaş da demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bölgesel özerkliği savunuyordu. Ama ulusal sorunun çözümünde Marksist-leninistlerin sadece bölgesel özerklik planı yoktur. Rusya'da Bolşevikler, ulusal sorunun çözümünde programatik olarak 1917'ye dek bölgesel özerkliği savunuyorlardı. Bolşevikler, 1917 öncesinde federasyon biçimindeki bir çözüme karşı çıkmalarına rağmen, merkezi iktidarı ele geçirdikten sonra, Sovyetler Birliği'nin kurulması aşamasında federatif bir devlet yapılanmasına gittiler. Çünkü onlar ezilen ulusların özgürlüğü ilkesine uygun davranıyorlardı ve somut olarak da bölgesel özerkliğin tüm durumlara cevap verecek bir çözüm olmadığını görüyorlardı. Ulusların özgür birliğini, giderek kaynaşmasını ve evet, sonuç olarak ulusların ortadan kalkacağı hedefe yürümek için değişik yollara başvurmaktan kaçınmadılar. Bölgesel özerklikten birlik cumhuriyetlerine kadar değişik çözüm yollarını denediler,

uyguladılar. Rusya Bolşevikleri, devrim öncesinde bölgesel özerkliği savunup federasyona karşı çıktıklarında da esas düşünce olarak, federasyonun iki eşit güç tarafında mümkün olacağı, eşitsizler arasında olamayacağını savunuyorlardı. Sözkonusu eşitsizlik ortadan kalktığında federasyonu savundular ve uyguladılar. MKP'nin ise önünde, Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişteki deneyleri var. Bu deneylere rağmen MKP devrimden sonrası için bölgesel özerkliği tek çözüm yolu olarak savunmaktadır. Bunu savunan MKP devrim öncesi için bu görüşünün gerekliliklerini yerine getirmemektedir. MKP, Kuzey Kürdistan'ın yerel özelliklerini dikkate alan bir örgütlenmeyi savunmuyor. Kuzey Kürdistan'a özgün örgütlenme milliyet değil, sınıfsal temelde olacaktır. Kuzey Kürdistan'da yaşayan Kürt, Arap ulusundan insanlar ve diğer azınlık milliyetlerden olanlar bu örgütlenme içerisinde yer alacaktır. MKP Kuzey Kürdistan'da ortak örgütlenme adına Türkiye partisi olarak örgütlenmeyi savunuyor. Türk milliyetçisi, sosyal şovenizm, Türkiye bakış açısı olarak adlandırdığımız tavır tam da budur. Bilimsel olarak mesele incelendiğinde, Kürdistan'ın iç sömürge olduğunu görmemek için insanın siyasi kör olması gerekiyor. Türkiye merkezli bakış açısı, sosyal şovenizmin etkileri, ulusal sorunda doğruları görmeyi engelliyor. MKP soruna Türkiye penceresinden bakıyor!

MKP, Sovyetler Birliği'nde ki ulusal sorun hakkında şöyle diyor:

"Mesela Lenin'in Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği planı, Stalin'in Rusya eksenli birleşme planından temelden farklıydı. Lenin, eşit-özgür cumhuriyetlerin yeni bir birliğini savunuyordu. Rus merkezli cumhuriyet biçimindeki federasyona karşıydı. Merkezi, Rus tekeline vermeye karşıydı. Bu konuda Politbüro'ya nota verdi. 'Yaptığınız Rus şovenizmidir' dedi. Gürcü meselesindeki tartışmalar da bu açıkça ortaya konuldu. Ancak gerek Rusya, gerekse Çin pratiklerinde Han ve Rus eksenli eski burjuva üniter ulus devlet anlayışından muzdarip hatalar süregitti. Bu, sosyalist demokrasi değildir. Bu, yöre ve bölgelerde halkın inisiyatifinin karar ve yürütmeye katılımının önünü kesme girişimidir. Bu, bürokratik merkeziyetçi anlayıştan kopamayan bir yaklaşımdır. Ölüm döşeğindeki vasiyetlerini içeren mektuplarında Lenin'de bu problemleri gündeme getirmişti. Bugün yaşanmış deneyler ışığında çok daha ileri bir tecrübeye sahibiz."[49] MKP açıkça iftira yoluna başvuruyor. Öne sürdüğü iddiaları ispatlama gereği duymuyor.

İddia: *Lenin'in Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği planı, Stalin'in Rusya eksenli birleşme planından temelden farklıydı."*

Gerçek: Ekim devriminden sonra 1919'ta toplanan RKP/B'nin VIII. Parti Kongresi'nde, Ulusal Sorunda SBKP(B)'nin Programı karara bağlanır. Bu kararın 3. maddesi şöyledir:

"2) Aynı amaçla Parti, tam birliğe giden yoldaki geçiş biçimlerinden biri olarak, Sovyet tipine göre örgütlenmiş devletlerin federal birliğini önerir."[50] MKP'nin Lenin ile Stalin arasında bir çelişki arayışına girmesi boş bir çabadır. SSCB 1922'de kuruldu. 1919'da yapılan VIII. Parti Kongresi'nde, Bolşeviklerin planının "federal birlik" olduğu karar altına alındı. SSCB deneyimi birkez daha kanıtlamıştır ki tam birliğe giden yolda, Sovyet tipine göre örgütlenmiş devletlerin federal birliği geçiş biçimi olarak en uygun biçimdir. Gerçek budur.

İddia: Lenin "*Rus merkezli cumhuriyet biçimindeki federasyona karşıydı. Merkezi, Rus tekeline vermeye karşıydı. Bu konuda Politbüro'ya nota verdi. 'Yaptığınız Rus şovenizmidir' dedi."*

Gerçek: Lenin, Ekim 1922'de yapılan MK Siyasi Bürosu için bir not kaleme alır. Lenin'in hastalığı nedeniyle katılamadığı bu toplantının gündem maddesi SSCB'nin kurulması sorunudur. Not'un metni şöyledir:

"Büyük Rus şovenizmine karşı bir ölüm-kalım savaşı ilan ediyorum. Kahrolası dişten kurtulur kurtulmaz, bütün sağlıklı dişlerimle onun üzerine çullanacağım.

*Birliğin Merkez Yürütme Komitesi'nde **mutlaka** sırasıyla*

Bir Rus

Bir Ukraynalı

Bir Gürcistanlı'nın vs.

Başkanlığı yürütmesinde ısrarlı olunmalıdır.

Mutlaka!"(51)

MK siyasi Büro toplantısı, birliğin kuruluşunu hazırlamak için bir komisyon oluşturur. Bu komisyonun hazırladığı "SSCB'nin Kurulması İçin Anlaşma Metni Taslağı" 18 Aralık 1922'de yapılan MK toplantısında kabul edilir. Anlaşma metni taslağında Lenin'in önerisi doğrultusunda, Birliğin Merkez Yürütme Kurulu'na dört cumhuriyetten birer olmak üzere dört başkan seçilir. Gerçek budur. Ne diyor MKP? Lenin federasyona karşıymış! Lenin'in federasyona karşı olmadığını yukarda açıkladık. Lenin, Polit Büro'ya nota vermiş! Siyasi Büro'ya gönderilen nota değil, öneridir. Lenin, "yaptığınız Rus şovenizmidir" demiş! Lenin'in Siyasi Büro'ya yazdığı Not'u aktardık. MKP, Lenin'e ait olduğunu iddia ettiği bir cümleyi tırnak içerisine alıyor ama kaynağını vermiyor. Bu açıkça Lenin'i çarpıtmadır.

Ulusal Sorunda, Stalin'in Bolşevik Partisi ve Lenin ile herhangi bir görüş ayrılığı olmamıştır. Lenin, XII. Parti Kongresinden önce Stalin'in, Gürcü yarı-milliyetçilerine karşı, aşırı sert örgütsel siyaset izlediği gerekçesiyle uyarmıştır. Bu uyarı dışında Lenin'in ulusal sorunda Stalin'e yönelttiği herhangi bir eleştiri yoktur. Ulusal sorunda, Lenin ile Stalin arasında görüş ayrılığı olduğu safsatası Troçki ve takipçilerine aittir. Öyle anlaşılıyor ki; MKP bu konuda Troçkistlerin silahını devralmıştır. Ulusal sorunda, Stalin hem Büyük Rus şovenizmine, hem de yerel milliyetçiliğe karşı mücadele etmiştir. Stalin önderliğindeki SBKP(B)'in izlediği milliyetler siyaseti gerçekten örnek Leninist bir siyaset olmuştur. Olgu budur.

İdam Cezası, Halk Adaleti ve MKP

MKP, ***"****Sosyalizm, bir ceza yöntemi olarak idamları savunamaz."* diyor.(52) Doğru. Sosyalist iktidar koşullarında, işkence, kötü muamele ve idam cezası ilkesel olarak reddedilmelidir. MKP'nin bu noktaya gelmesi olumludur. Olumludur ama MKP, şimdiye kadar cezalandırdığı ve öldürdüğü insanlar bağlamında doğru dürüst bir özeleştiri yapmamıştır MKP'nin sicili temiz değildir. MKP'nin bugüne kadarki siyaseti gelecekte uygulayacağı siyasetin teminatıdır. MKP şöyle yazıyor:

"Parti tarihimizde yapılan yargılamalarda uygulanan yöntemler, komünistlerin adaletini, önemli oranda tartışmalı hale getirmiştir. Özellikle 1. Kongre sürecinden sonra adalet anlayışında atılan olumlu adımlar ve 2. Kongrede merkezileştirilen adalet anlayışı çerçevesinde, partimizin yönelimini gören insanlar, kendilerine ya da yakın çevrelerine yönelik geçmiş parti örgütlerimizin uyguladığı yaptırım ve cezalandırmalara ilişkin itirazlarda bulunmakta, kararların iptal edilmesini talep etmekte veya cezalandırmaların

daha doyurucu açıklamalarını beklemektedir. Oldukça fazla sayıda olan bu talepleri dikkate alan kongre irademiz; parti tarihimizin herhangi bir kesitinde partimizin adalet anlayışı çerçevesinde yaptırıma maruz kalan insanlardan gelen başvuruların, MDK tarafından koşul ve olanaklar çerçevesinde araştırılıp, incelenerek ulaşılan sonuçlar iradeye sunulup, sonuçları muhataplarına iletilmesi kararlaştırmıştır.“ (53)

“Kardelen yargılamalarında irade tarafından uygulanan işkence suçuna ilişkin parti 1. Kongremizde ve muhasebe belgemizde dünya halklarına öz eleştiri verilerek işkencenin mahkûm edilmesi olumlu bir tutum olmakla beraber; karar önemli eksiklikleri de taşımaktaydı. İşkencenin mahkûm edilmesine karşın, işkence altında alınan ifadelerin geçersiz sayılmaması önemli bir eksikliktir. Burjuva adalet açısından bile bakıldığında, bu durum oldukça geri bir yaklaşımı içermektedir. Buna bağlı olarak 3. Kongre irademiz işkence altında alınan bütün ifadeleri geçersiz sayarak iptal etmiştir. Ama bu durum 96 yargılamalarında cezalandırılan insanların ajan-işbirlikçi olmadıkları ve iddiaların geçersiz olduğu anlamına gelmemektedir.“ (54)

Okuyucuların söylenenleri bütünlük içerisinde kavramaları için uzun alıntı yapmayı gerekli gördük. Yapılan yargılamalar ve uygulanan yöntemler, MKP’nin adalet anlayışının tartışmalı hale getirdiği söyleniyor! 33 yıldan beri Bolşevik Parti, diğer devrimci grupların yanında TKP/ML ve 2002’de MKP adını alan grupların eylem biçimlerini eleştirdi. “Ajan ve provakatör“lere karşı uygulanan çizginin yanlış olduğunu ve doğru çizginin ne olması gerektiğini ortaya koydu. Bolşevik Partizan sayı 148’i olduğu gibi MKP’nin Dersim’de öldürdüğü kişiler ve PKK ile yaşanan sürtüşmelere ayırdık. Bu sayımızda sadece gelişmeleri anlatmakla yetinmedik. Doğru çizginin ne olması gerektiğini de anlattık. Eleştirilerimize rağmen MKP yanlışlıklarını derinleştirerek sürdürme yoluna gitti.

MKP III. Kongresi, MKP’nin adalet anlayışına yönelen tepkileri dindirmek için frene basmayı gerekli görmüştür. Yapılan gerçek anlamda marksist-leninist bir özeleştiri değildir. MKP şimdiye kadar cezalandırdığı ve öldürdüğü kişilerle ilgili olarak doğru dürüst özeleştiri vermelidir. MKP diyor ki; parti örgütlerimizin uyguladığı yaptırım ve cezalandırmalara ilişkin itirazlar geliyor. Alınan kararların iptal edilmesi veya cezalandırmalara ilişkin daha doyurucu açıklama talep ediliyor! Merkezi Denetim Komisyonu, gelen talepleri değerlendirip, sonuçlarını muhataplarına iletecekmiş! “Kardelen harekâtı“ sırasında yapılan işkencelerden dolayı, 1. Kongrede güya özeleştiri yapılmış! Özeleştiri yapılmış ama işkence sonucu alınan ifadeler geçerli sayılmaya devam edilmiş! III. Kongre, işkence altında alınan ifadelerin artık delil sayılamayacağı belirtiltikten sonra, *“ama bu durum 96 yargılamalarında cezalandırılan insanların ajan-işbirlikçi olmadıkları ve iddiaların geçersiz olduğu anlamına gelmemektedir“* diyor. MKP’nin III. Kongresinde yapılan adaletlerini sorgulama, şimdiye kadar yapılanlar bağlamında özeleştiri değildir. MKP’ye çağrımız, ‚halk adaleti‘ konusunda yanlış bir çizgi uyguladıkları konusunda özeleştiri vermeleridir. MKP’nin ‚halk adaleti‘ anlayışını eleştirdiğimiz yazımızda şöyle demiştik:

“‘Halk adaleti‘ konusunda yanlış bir anlayış, yanlış bir çizgi…

MKP yaptığı eylemleri diğer şeylerin yanında “halkın adaleti”nin uygulanması olarak adlandırıp, savunuyor. Bu bağlamda “halkın adaleti” konusunda çok vahim bir tavırla karşı karşıyayız. Olan nedir? Halk içinde andaki gerçek desteği sıfıra yakın oranlarda

dolaşan bir örgüt, devrimci durumun olmadığı, adına konuştuğu "halkın" hareket içinde olmadığı bir ortamda, halk hareketinden bağımsız, kendi kendine halk adına sorgulama-yargılama ve infaz etme yetkisi veriyor. Ve bunu kullanıyor. Buna da "halkın adaleti" diyor. Böyleı"halk adaleti" olmaz.

"Halk adaleti" en baştan halkın en geniş katılımını içeren, mümkün olduğunca "suçlanan kişi" nin, suçunu işlediği alanda, bütün halkın katılımı ve oyunu öngören bir adalettir. Açıklık ve en geniş katılım "halkın adaleti" ni burjuvazinin adaletinden ayıran temel kıstaslardır. Halkın adaleti suçlanan kişiye, kendini en geniş biçimde savunma hakkı tanır. Suçlanan kişi hakkında en geniş katılımlı ve açık yargılama sonucu yargı kesinleşene kadar, suçlamaların haks›z olabileceği de varsayılır. "Halk adaleti" en geniş katılımı ve en büyük açıklığı öngördüğü için, onun gerçek anlamda uygulanmasının ön şartı aslında halkın iktidarıdır. Bunun olmadığı yerde, "halkın adaleti"nden sözedip, bunu uyguladıklarını söyleyenler, gerçekte bu tavırlarıyla halkın adaletinin ne kadar uzağında olduklarını gösteriyorlar.

Kuşkusuz belli bir ortamda gerçekten halk desteğine sahip, fakat illegal çalışmak durumunda olan bir örgüt, özellikle de savaş içinde halk adaletinin "halkın en geniş katılımı ve en büyük açıklık" ilkelerini uygulayamayabilir. "Halk adına" oluşturduğu önderliğindeki oldukça dar kurumlar üzerinden yargılama yapıp, ceza verip, cezayı "halk adına" infaz edebilir. Bunu örneğin ikinci Dünya Savaşı'nda Nazi işgaline karşı direniş içinde gördük. Böyle bir durumda "örgüt" hem savcı, hem yargıç, hem infazcı işlevlerini üzerlenmek durumunda kalabilir. Fakat böyle bir durumda da bu "yetki"lerin sorumluluğunun bilincinde, halka "halk adına" yaptığı her işin hesabını verebilecek şekilde davranmak, her durumda mümkün olduğunca örgütsüz halktan danışılabilecek en geniş kesime danışarak karar almak zorundadır.

Özellikle "idam kararı" gibi dönüşü, düzeltmesi olmayacak kararlar alınırken, bu kararı alan örgüt bu kararın ciddiyetinin, ağırlığının bilincinde davranmak zorundadır. Bunun olmadığı şartlarda, elinde silah olanların, silahın gücüne dayanarak, "halk adına" kendilerine sorgucu-yargıç-infazcı görevlerini verip uygulaması, bu "halk adaleti" adına da yapılsa, gerçekte hiç de devrimci olmayan yöntemlerin kullanılmasıdır. Burada "hak", "adalet"… "güçlü" olan –bu somutta silahlı gurup– tarafından belirlenmektedir. Bırakalım"halk adaleti"ni bir yana, MKP'nin bu somutta yaptığı, en azından kâğıt üzerinde suçlanan kişiye savunma hakkı tanıyan ve suçlanan kişinin suçlulu¤u ispatlanana kadar suçsuz kabul edilmesi gerektiği ilkesini savunan burjuva adaletinde bile yoktur.

Resmi ve devletlerin uyguladığı "adalet" dışında fakat burjuvazinin egemen olduğu sistemlerde paralel toplumlar ve paralel adalet sistemleri de vardır. Bunlardan en yaygını silahlı özel örgütlü grupların –ki bunların bir bölümü devlet gücüdür veya devletle iç içedir– çeşitli isimler altında yürüttüğü "adalet"tir. Burada örgütlü silahlı bir güç, silahın ve örgütün gücüne dayanarak, bireyleri ve kurumları terörize etme yoluyla isteklerini yaptırır. Örgütün taleplerini yerine getirmeyenleri cezalandırır. MKP'nin şu anda "halk adaleti" adına uyguladığı şey aslında bu tip bir adalettir. Bu adaletin temel ilkesi "gücü gücü yetene" ilkesidir. Ne yazık ki, bu tip bir adalet anlayışı yalnızca MKP ile sınırlı değil. Devrim adına yola çıkan birçok silahlı grup bu anlayışı uyguladı, uyguluyor.

Bu bağlamda geçmişe yönelik olarak da bir iki şey söyleyelim:

MKP bilindiği gibi İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulmuş olan, Bolşevik Parti'nin

de öncülü olan TKP/ML kökenli bir örgüt. Yine bilindiği gibi İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP/ML'nin ilk silahlı eylemlerinden biri Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının ihbarcısı olarak bilinen kişinin öldürülmesidir. Biz bu eylemi o gün de, bugün de doğru bir eylem olarak değerlendirdik, değerlendiriyoruz. Denebilir ki, bu eylemin "halk adaleti"nin ilkeleri açısından, MKP'nin bugün eleştirdiğimiz eylemlerinden ne farkı var?

Aslında soru "Ne benzerliği var?" diye sorulmak zorunda…

Sözkonusu kişinin Denizlerin ihbarcısı olduğu konusunda en küçük bir kuşku yoktur. Bütün çevre halkı olduğu gibi, bütün sol örgütler için ihbarcının öldürülen kişi olduğu nettir. ihbarcının sözkonusu kişi olduğu soruşturma ve mahkeme sürecinde belgelenmiştir. Sözkonusu kişi kitle tarafından ihbarcı olarak bilinen ve tecrit olmuş bir kişidir. Aslında bütün solcuların yaptığı ihbarcılık nedeniyle nefret ettiği ve cezalandırılmasını istediği ve beklediği bir kişidir. Böyle birinin cezalandırlması, bir örgütün keyfi olarak, halktan bağımsız, halkın "kendinden biri" olarak gördüğü bir kişinin cezalandırılması gerektiği konusunda kendisinin yalnız başına karar alıp uyguladığı bir eylemden gece ile gündüz kadar farklıdır.

Birincisi o somut ortamda halk adaletinin uygulanması iken, diğeri halk adına halka rağmen bir "örgüt adaleti" uygulamasıdır. (...)

İbrahim yoldaşın eylemi, bir bütün olarak devrime, devrimcilere halkın sempatisini arttıran, halk yığınlarının "Oh olsun!" dediği bir eylemdir. MKP'nin eylemleri ise, geniş halk yığınlarının devrimci şiddetten, devrimcilerden uzaklaştıran bir eylemdir." [55]

Sınıfların Tahlili Ve MKP

MKP ülkelerimizdeki sınıfların tahlilini şöyle yapıyor:

"*Orta burjuvazi karakteri gereği, devrimin ilerleyen süreçlerinde ayrışarak, bir bölümü devrimden yana tavır takınırken, diğer bölümü karşı devrim safında yer alır. Bu duruma göre coğrafyamızda halk sınıf ve tabakaları içinde yer alan kesim proletarya, yarı proletarya, kır ve kent küçük burjuvazisinden oluşmaktadır. Devrimin düşmanlarını ise, çok uluslu tekel sahipleri, komprador tekelci kır kent büyük burjuvazisi, bu sınıflara yedeklenmiş az sayıdaki orta burjuvazi ve tali duruma düşen az sayıdaki toprak ağaları sınıfı oluşturmaktadır. Gelişen kapitalizmin günümüz koşullarında devrimin önder ve temel gücü olan proletarya ve dostlarının önemli bir güç haline geldiği çok açık görülmektedir.*[56]

MKP, şimdiye kadar milli burjuvazi ile ittifakın stratejik bir ittifak olduğunu söylüyordu.[57] MKP III. Kongresi, milli burjuvazinin bir bölümünün devrimin ilerleyen süreçlerinde devrimden yana tavır takınabileceğini söyleyerek, orta burjuvazi ile ittifakı stratejik bir ittifak olmaktan çıkarıyor. MKP III: Kongresi büyük burjuvaziye yedeklenmiş az sayıda orta burjuvazinin varlığından söz etmektedir. Orta burjuvazi ücretli işçi çalıştıran varlığı ücretli işçi sömürüsüne dayanan bir sınıftır. Orta burjuvazi kendi içerisinde alt ve üst kesime ayrılmaktadır. Alt kesim küçük burjuvazinin üst kesimine daha yakındır. Bu kesimin antiemperyalist demokratik devrimde çıkarı vardır. Ülkelerimizde orta burjuvazi kategorisi içerisinde yer alanların toplam sayısı altı milyona yakındır.

Emperyalist ülkelerle, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki sınıf mücadelesinin koşulları birbirinden farklıdır. Bu ikisini birbirinden ayırmak gerekir. Emperyalist

ülkelerdeki sorunlar ve talepler ile emperyalizme bağımlı ülkelerdeki sorun ve talepler arasında benzerlikler kadar farklılıklar da vardır. Bu farklılıklar, devrimin niteliği ve sınıfların rolünün belirlenmesinde dikkate alınmayı gerektirir. Ezen ülkelerle ezilen ülkeler arasındaki ayrımın yapılması aynı zamanda her ikisindeki devrim tiplerinin de farklılığı sorununu gündeme getirmektedir. Bunun nedeni; başka halkları ezen ülkelerde burjuvazi, devrimin bütün aşamalarında karşıdevrimci bir rol oynar. Bu yüzden burjuvaziyle bu noktada bir ittifakın da temeli yoktur. Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge ve bağımlı "ezilen ülke"lerde ulusal sorun devrimin bir momenti olarak gündeme gelmekte; emperyalizm, ulusal burjuvaziyi de baskı altında tutmaktadır. Bu durum ulusal burjuvazinin bir bölümünün belirli bir dönem, belirli koşullar altında emperyalizme karşı mücadelenin içine girebilmesinin koşullarını yaratmaktadır. Kapitalist emperyalist ülkelerde burjuvazi devrimci barutunu tümden tüketmiştir. Emperyalizme bağımlı ezilen ülkelerde ise burjuvazi milli devrim bağlamında belirli bir süre olumlu, devrimci bir rol oynayabilir. Emperyalist, ezen ülke burjuvazileriyle; ezilen ülke burjuvazileri arasında fark vardır.

MKP Proletaryanın Önderlerine Saldırıyor!

MKP III. Kongresi, Kürt isyanları bağlamında Komintern ve TKP'nin takındığı tavrı eleştiriyor. Komintern, Kürt isyanları bağlamında evet, yanlış tavır takınmıştır. Komintern'in Kürt isyanları bağlamında yanlış tavır takınması, toptancı bir şekilde ulusal ve sömürgeler sorununda yanlış bir çizgi savunduğu anlamına gelmiyor. MKP soruna toptancı yaklaşıyor ve proletaryanın önderlerini hedef tahtasına yerleştiriyor ve şöyle diyor:

"Ermeni, Dersim gibi soykırımlar feodalizme karşı bir uygarlık ve hızla demokratikleşme girişimleri ve eylemi olarak değerlendiriliyordu.

Tüm bu yanlışlar son derece önemli düzeylerde 3. Enternasyonal (Komintern)'de de mevcuttu. Ve hatta proletarya biliminin büyük ustaları Lenin, Stalin ve Mao yoldaşlarda da bu olumsuzluklardan köklü bir kopuş yoktu. Marks ve Engels yoldaşlarda da Doğu ve Hindistan sorununu ele alışta sömürge siyasetlerinin objektif ilerici görülmesi yanlışları mevcuttu. Yukarıdaki bahsi geçen bütün ezilenlere yönelik baskı ve katliamlara ilişkin Uluslararası Komünist Hareket(UKH) içerisinde özellikle Komintern' in ve o dönemin büyük ustalarının pragmatik ve oportünist politika eksenli yönelimleri görülmelidir."[58]

Bu, geçmişe yönelik bir eleştirinin nasıl yapılamayacağına bir örnek. Kendi hataları konusunda özeleştiride kendine karşı gayet anlayışlı olan Maoist KP, Marks, Engels, Lenin, Stalin'e mal ettiği hatalarda gayet acımasız ve genellemeci! "pragmatik ve oportunist politika eksenli" imiş onların yönelimleri! Biz yalnızca ispatlayın bunu diyoruz. Yoksa iftiracısınız! Marks ve Engels'in Doğu ve Hindistan sorununu ele alışlarında, sömürge siyasetlerini objektif olarak ilerici gördükleri iddiası ise açık iftiradır.

"Hindistan'da İngiliz Egemenliği" ve "Hindistan'da İngiliz Egemenliğinin Gelecekteki Sonuçları" başlıklı makaleler Marks'ın ulusal-sömürge sorunu konusundaki en iyi yapıtlarıdır. Marks, çok zengin doğal kaynaklara ve eski bir uygarlığa sahip bir ülke olan Hindistan'daki İngiliz egemenliğini anlatmaktadır. Marks, kapitalist devletlerin Doğunun iktisaden geri ülkeleri üzerinde kurdukları sömürgeci

egemenlik sisteminin kendine özgü niteliklerini açığa çıkarmaktadır. Marks, Hindistan'ın İngiltere tarafından işgali ve köleleştirilmesinin bellibaşlı aşamalarını incelemekte ve İngilizlerin Hindistan'da giriştikleri yağmanın gene İngiltere'deki büyük toprak sahipleri ve sermayenin zenginleşme ve güçlenme kaynağı olduğunu göstermektedir. Marks, Hindistan'ın ancak ya metropollerdeki bir proleter devrim sonucu, ya da Hindistan halkının kendi sömürgecilerine karşı verecekleri bir kurtuluş savaşı sonucu kurtulabileceği sonucuna ulaşmaktadır. Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından 1852-56 yılları arsında "Kırım savaşı ve bu savaşa öngelen olaylar dolayısıyla" yazılan ve büyük kısmı New York Daily Tribüne'de yayımlanmış yazılar, yaklaşık "Doğu Sorunu (Türkiye)" adı altında Türkçeye çevrilmiştir. Yazılarda "Doğu" diye nitelendirilen asıl olarak "Osmanlı Sorunu"dur. MKP'ye önerimiz toptancı genel değerlendirmeler yerine somut konuşmalarıdır.

Marks ve Engels Komünist Parti Manifestosu'nu "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz" şiarı ile bitirmişlerdi. Marks ve Engels'in yaşadığı dönem kapitalizmin serbest rekabetçi dönemi idi. Bu dönemde emperyalizm olgusundan sözedilemezdi. Kapitalizm, 19. yüzyılın sonlarında, tekelci aşamaya yani emperyalizm aşamasına ulaştı. Birinci emperyalist paylaşım savaşı ertesinde, doğunun ezilen ve sömürülen halkları ayağa kalktı. Olgu budur. Eğer inkârcılığa bürüneceksek bu olguları göremeyiz. Bu halklar emperyalizme darbe vurmakla yetinmiyor aynı zamanda objektif olarak proleter dünya devriminin dolaysız bir desteğini, proletaryanın sosyalist devrim mücadelesinin bir müttefikini oluşturuyordu. Ulusal sorun ve sömürge sorununun proleter devrimle birleştirilmesi ve kaynaştırılması sorunu Lenin, Stalin ve Komintern tarafından teorik planda çözümlendi ve buna uygun bir siyaset geliştirildi. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ulusal sorun, sömürgeler genel sorunu haline geldi. Sömürge ve emperyalizme bağımlı ülkelerde, emperyalizm karşıtı hareketler artmaya başladı. Emperyalizm, bir dizi şey yanında, aynı zamanda bir avuç "uygar" ülkenin dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan ezilen halkların sömürülmesi ve baskı altına alınması sistemidir. Emperyalizme karşı dünya çapında başarılı bir devrim savaşımı için, ezen ülkelerin proleterleri ile ezilen ve bağımlı ülkelerin halklarının sağlam bir ittifakı temel şarttır. "Bütün ülkelerin işçilerinin birliği" siyaseti, emperyalizm koşullarındaki değişime göre (sömürge ve bağımlı ülkelerdeki hareketlerin gelişme eğilimi göstermesi, emperyalizme darbe vurması vb.) "Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların birliği" siyasetine dönüşmüştür. Bu siyaset çok açık olarak gelişmiş ülkelerdeki proletarya hareketi ile sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizme karşı ortak bir cephede birliğini sağlama siyasetidir. Bu siyaset uygulanmadığı sürece ne gelişmiş ülkelerdeki proletaryanın, ne de sömürge ve bağımlı ülkelerin ezilen halklarının emperyalizmden kopuşu gerçekleşecektir. Olgular bunlardır. Troçkist kervana katılmak için MKP adaylığını ilan etmiştir. Bu yüzden MKP, internet sitesine "Bütün ülkelerin İşçileri Birleşiniz" şiarını yerleştirmiştir. Güya Maoist Parti " Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen Halklar birleşin" şiarını unutmuştur nasılsa! Mao ne derdi buna acaba?

Sonuç

Önemli gördüğümüz sorunlarda tavır takındık. Kuşkusuz MKP III. Kongre

Belgelerinde eleştirilmesi gerekli olan daha birçok sorun var. Bu sorunlar hakkında geçmişte detaylı tavır takındık. MKP, Çin Devrimi'ni özgüllüğünden kopararak KKT'de şabloncu bir şekilde uygulamaya çalışması ile bilinen bir örgüttü. MKP, İbrahim Kaypakkaya ve Mao Zedung'un doğrularını değil, yanlışlarını sistemleştirerek bir çizgi geliştirdi. Önemli ölçüde Lin Biao'nun tezlerinden etkilendi. Şimdiye kadar savunulan çizgi revizyonist bir çizgi idi. MKP 3. Kongresi hep daha geriye giderek revizyonizmde konaklamakla yetinmeyerek şimdi ek olarak yer yer yeni moda sivil toplumcu, küreselci ve Troçkist pozisyonları da savunma noktasına gelmiştir. MKP III. Kongresi, kimi tavırlarında açıkça Marksizm-Leninizme karşı ve bizzat isim vererek saldırıya geçmiştir! MKP III. Kongresine yön veren Marksizm-Leninizm bilimi değil, yeni moda küreselci, sivil toplumcu ve Troçkist görüşlerle de bulamaç haline getirilmiş revizyonizmdir. III. Kongre ilk bakışta ileriye doğru bir adım olarak görünse de - nihayet Türkiye' de kapitalizmin egemen olduğunu kabul etttiler - gerçekte revizyonist bataklığa daha fazla gömülmenin bir ifadesi.

Ocak 2014

DİPNOTLAR

1) *3. Kongre Belgeleri, sf.38*
2) *Age, sf. 38*
3) *Age, sf. 141*
4) *Age, sf. 141*
5) *Age, sf. 4*
6) *Age, sf.5*
7) *Age, sf. 145*
8) *Age, sf.18*
9) *Age, sf.19*
10) *Age, sf.22*
11) *Age, sf.22*
12) *Age, sf.24*
13) *Lenin, Seçme Eserler, Cilt V, sf. 85, İnter Yayınları*
14) *Lenin, Seçme Eserler, Cilt V, sf.91, İnter Yayınları*
15) *111. Kongre Belgeleri, sf. 28*
16) *Age, sf.28*
17) *Age, sf.245*
18) *Age, sf.7*
19) *Age, sf.8-9*
20) *Age, sf.10*
21) *Age, sf.204*
22) *Age, sf.214*
23) *Age, sf.5*
24) *Age, sf.9*
25) *Age, sf.29*
26) *Age, sf.94*
27) *Bolşevik Partizan, Sayı 157, sf.57*
28) *III. Kongre Belgeleri sf.91*
29) *Age. sf. 267*
30) *Nereden Nereye Türkiye, Sosyo Ekonomik Yapı Araştırması, H. Yeşil, Çağrı Yayınları, sf.242-243*
31) *III. Kongre Belgeleri sf.32*
32) *Age, sf. 89*
33) *Age, sf.91*
34) *Age, sf.94*
35) *Lenin Seçme Eserler, Cilt VII, sf.204, İnter Yayınları*
36) *Lenin Seçme Eserler, Cilt VII, sf. 208, İnter Yayınları*
37) *Lenin Seçme Eserler, Cilt VII, sf.215, İntern Yayınları*
38) *MKP III. Kongre Belgeleri, sf.243*
39) *Lenin Seçme Eserler, Cilt VIII, sf. 24-25, 26-27 İnter Yayınları*
40) *MKP III. Kongre Belgeleri, sf.247*
41) *Age, sf.261*
42) *Age, sf.276*
43) *Age, sf.96*
44) *Age, sf.161*
45) *Lenin, Seçme Eserler, Cilt 1, sf.494-495, İnter Yayınları*
46) *MKP III. Kongre Belgeleri, sf.93*
47) *Age, sf.143*
48) *Age, sf.253*
49) *Age, sf.112-113*
50) *Ulusal Sorun Ve Sömürge Sorunu, Leninizm Dizisi, 6. Defter sf.200, İnter Yayınları*
51) *Lenin, Ulusal Ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine, sf. 607, İnter Yayınları*
52) *MKP III. Kongre Belgeleri, sf.107*
53) *Age, sf.222*
54) *Age, sf.223*
55) *Bolşevik Partizan, Sayı 148, sf.21-23*
56) *MKP III. Kongre Belgeleri, sf.88*
57) *MKP I. Kongre Belgeleri, sf.36*
58) *MKP III. Kongre Belgeleri, sf.268*

Göçmenlik ve biz

Göç ve göçmenlik nedir?

Göç, özünde sosyal bir harekettir. Göç olgusu, ekonomik yaşamdan kültüre kadar hayatın her yönünü etkileyen temel değişim araçlarından bir tanesidir. Göç yer değiştirme hareketi olarak tanımlansa da, toplumun sosyal, kültürel, ekonomik, politik yapısı ile yakından ilişkilidir. Göç hareketi, ekonomik, siyasi, kültürel birçok faktöre bağlı olarak gelişmektedir. İnsanların bulundukları yerden başka yerlere göç etmeleri insanlık tarihi kadar eskidir. Tarihin her döneminde, her toplulukta göç hareketleri yaşanmıştır. İnsanlık tarihi incelendiğinde her toplumda, insanların yer değiştirme hareketliliğine rastlamak mümkündür.

Afrika'da ortaya çıkan ilk insan toplulukları, dünyanın pek çok farklı bölgelerine dağılarak hızla çoğalmaya ve yayılmaya başladılar. Bu dönemde avcılık ve toplayıcılıkla yaşamlarını sürdüren insanlar, yeterli besin bulamayınca göç etmek zorunda kaldılar. Doğal afetler, açlık, kuraklık, iklim değişiklikleri ve diğer yaşam biçimleri ile girişilen mücadeleler neticesinde ilkel insan toplulukları, göçebe hayatını benimsemiş ve sürekli olarak göç eylemini gerçekleştirmişlerdir. Göçebelik hayatı içerisinde her zaman yer değiştirme olmaktadır. Göçebe topluluklar, üzerinde yaşayabileceklerine inandıkları yerleşim bölgelerine göç etmişlerdir. Kapitalizm öncesi toplumlarda, kaynak arayışı ile başlayan göçebelik zaman içerisinde gelişerek, bir yaşam tarzı halini almıştır.

Günümüzde yer değiştirme hareketi, farklı nitelikler kazansa da genelde, ihtiyaçları karşılamak için kaynak arayışı veya yaşam koşullarını iyileştirmek göçlerin temelini oluşturmaktadır. Kapitalizmin şafağında şekillenen ulus devletlerinin oluşumu ve kapitalizmin hâkimiyeti ile birlikte göç olgusu, farklı siyasi, ekonomik ve sosyal anlamlar da kazanmıştır.

Emperyalizmin kesin hâkimiyetini ilan etmesi ile birlikte, sermaye, meta dolaşımının yanı sıra insan dolaşımı da önemli ölçüde artmıştır. Göç hareketleri, 19. yüzyılın sonlarından itibaren artarak devam etmiştir. Emperyalizm, kent ile kır arasındaki farklılıkları daha üst boyutlara taşımıştır. Bugün ülkelerin nüfus oranları incelendiğinde, kentlerde yaşayan insanların sayısı, kırsal kesimdeki insanların sayısına göre hızla arttığı görülmektedir. Dünya nüfusunun önemli bölümü bugün şehirlerde yaşıyor. Şehirlerde yaşayan insanların en az bir milyarı ise hayatlarını varoşlarda/gecekondularda sürdürüyor. Yani, üç şehirliden biri asgari temel hizmetlerle, ya da hiçbir hizmet almadan, güvensizliğin, şiddetin ve zorla tahliyenin günlük tehdidi altında, yetersiz barınma koşullarında yaşıyor. Buna rağmen kırdan kente göç artarak sürüyor. Kırsal kesimde kaynakların yetersizliği, geçim sıkıntısı sebebiyle kentlere doğru göçün artarak sürdüğünü gözlemliyoruz. Göç hareketinin temelinde yoksulluk yatmak-

tadır. Göç edenler, daha iyi yaşam koşullarına sahip olmak için yer değiştirmektedir.

Yerleşik olunan bir alandan ayrılmanın temelinde her zaman, göç edilen yerde daha iyi bir yaşam beklentisi yatar. Göç önce yerleşilmiş olan alanda yaşam şartlarının kötüleşmesi sonucu bir zorunluluk olarak dayatır kendini. Hiç kimse yerini- yurdunu şu veya bu şekilde bir zor olmaksızın terk edip gitmez. Bu kimi zaman doğal felaketler, kimi zaman savaşlar, kimi zaman ekonomik zorluklar vb. sonucu yaşanan yerin yaşanmaz hale gelmesiyle ortaya çıkar. Çağdaş kapitalist toplumda göç /göçmenlik olgusu daha önceki dönemlere göre daha yoğun ve yaygın hale gelmiştir. Çağdaş kapitalist toplumlarda göç/göçmenlik olayını "**iç göç**" - "**dış göç**" olarak ikiye ayırmak gerekir.

İÇ GÖÇ:

"İç göç" kapitalist toplumlarda devlet örgütlenmesinin genel geçer biçimi olan "ulus devlet" in sınırları içinde yaşanan göçlere verilen addır. Ekonomik gelişme kırdan/kente, tarımdan/sanayi ve hizmet alanlarına geçişi beraberinde getirir. Sonuçları kır nüfusunun azalması / kent nüfusunun çoğalması; tarımda istihdamın azalması sanayi ve hizmet alanında çalışanların sayısı ve oranının artmasıdır. Ekonomik nedenlerle olan bu iç göçlerin ayrılmaz yol arkadaşı çarpık kentleşmedir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ekonomik temelli iç göç:

TÜİK, 'Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi' 2013 nüfus sayımı sonuçlarına göre, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin nüfusu 76 milyon 667 bin 864 kişidir. 2013'te yıllık nüfus artışı binde 13,7'dir. Erkek nüfusun oranı yüzde 50,2 (38 milyon 473 bin 360 kişi), kadın nüfusun oranı ise yüzde 49,8 (38 milyon 194 bin 504 kişi)'dir. İl ve ilçe merkezlerinde ikamet edenlerin oranı 2012 verilerine göre yüzde 77,3 idi. 14 ilde büyükşehir belediyesi kurulması ve büyükşehir statüsündeki 30 ilde, belde ve köylerin ilçe belediyelerine mahalle olarak katılmasının etkisiyle bu oran 2013'te yüzde 91,3'e yükselmiştir. Türkiye demografisinde, görülen en önemli değişim ise kentleşme oranıdır. 1927 yılında nüfusun yüzde 75,8'i kırsal kesimde, nüfusun yüzde 24,2'si kentlerde yaşıyordu. Bugün bu oran tam tersine dönmüştür.

Kapitalizm çarpık ve dengesiz gelişmektedir. Kapitalist sistemde, kent ile kır arasındaki farklılıklar giderek artmaktadır. Kırsal alanda iş imkânlarının yetersiz olması, eğitim, sağlık, kültür hizmetlerinin yetersizliği, kentlerin sunduğu imkânların cazipliği insanların kentlere yerleşmesine neden olmaktadır. Kırdan kente akışın ve Kuzey Kürdistan'dan zorla göç ettirilen Kürtlerin, kentlerde bir "işsizler ordusu" oluşmasına neden olmuştur. Kentlerdeki bu yoksul kesimler, "varoş" denilen kent merkezlerinin çevrelerine yerleşmiş ve kentler, adeta ikiye bölünür hale gelmiştir.

Bu ekonomik temelli iç göç dışında, bir de doğrudan siyasi nedenlerle gerçekleşen iç göçler vardır. Bu tip iç göçte bir alanın nüfusu egemenlerin devletinin zorlamasıyla yerleşik olarak yaşadıkları alandan kopartılarak, başka alanlara göç ettirilir, sürülür. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de buna örnekler Kürt nüfusa karşı değişik dönemlerde uygulanan sürgün siyasetlerinde görülmüştür. Dersim'den 1938 sonrası yaşanan sürgünler, 1990'lı yıllarda 3000 üzerinde Kürt köyünün boşaltılması sonucu yaşanan sürgünler bu tip "göç" lere örnektir.

DIŞ GÖÇ:

Dış göçte, bir ulus devlet içinde yaşayan insanların bir bölümü, çeşitli nedenlerle kitleler halinde "dış" a, bir başka ülkeye gidip, orada yerleşirler. Göçmen, ekonomik veya siyasi gerekçelerle yaşadığı ülkeyi terk eden ve yasal yoldan başka bir ülkeye yerleşen kişilere verilen addır. Kendi ülkesinden yasal olmayan yoldan ayrılarak yerleşmek için başka ülkeye gitmek zorunda kalan ve o ülkenin kurumlarından izin almadan o ülkede yaşayana, "kaçak göçmen" adı verilmektedir. Siyasi nedenlerle göç edenlerin bir bölümüne, savaşlar nedeniyle ülkelerini terk etmek zorunda kalanların bir bölümüne gittikleri ülkelerde büyük zorluklar ertesinde "ilticacı", "mülteci" statüsü tanınmaktadır. İnsanların çeşitli nedenlerle, kendi istekleri ve gittikleri ülkenin de çağrısı doğrultusunda yaşamak için başka ülkelere veya kıtalara gitmesiyle oluşan göçlere "gönüllü göç" denilmektedir. İnsanlar yaşam koşullarını iyileştirmek amacıyla, ekonomik ve toplumsal gereksinimlerini karşılamak üzere başka bir ülkeye göç ederler. Aslında göç olayında gerçek anlamda bir gönüllülük söz konusu değildir.

"Etnik temizlik" dış "göç"leri ve Kuzey Kürdistan-Türkiye:

Bu ekonomik iç göç yanında bir de öncelikle çok uluslu / çok milliyetli devletlerde görülen egemen ulus devletinin, azınlık uluslara ve milliyetlere yönelik zorla göç ettirme siyaseti sonucu ortaya çıkan göçler/sürgünler vardır. Örneğin Osmanlı devletinin son döneminde, Osmanlı sınırları içinde yaşayan Ermeni ulusuna karşı yönelen "göç ettirme" Ermeni soykırımına dönüşmüştür. T.C. devletinde yaşayan Kürt ulusu böyle zoraki göçleri/sürgünleri birçok kez yaşamıştır.

Dış göçlerin en önemli nedenleri savaş, baskı, zulüm, yoksulluk ve ekonomik sebeplerdir. Ülkeler arasında karşılıklı nüfus değişimleri de (mübadele) çağdaş toplumlarda yaşanan bir olgudur. Bu, genelde yaşanan savaşlar ertesinde ortaya çıkan ve devletlerin anlaşması temelinde karşılıklı zorla göç ettirme temelinde etnik temizlik anlamına gelen bir olgudur. T.C. devletinin kuruluşu ertesinde Yunanistan ile Türkiye arasında yaşanan ve Türkiye'nin Rum nüfusunu küçücük bir etnik azınlığa dönüştüren mübadele; T.C.' nin Kuzey Kıbrıs'ı 1974'de işgal etmesi ertesinde Kıbrıs'ta yaşanan "göç" ler buna örnektir.

Bu bağlamda kısaca Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin zoraki dış göç haritasını şöyle ortaya koyabiliriz:

1915 Ermeni nüfusun hemen tamamının "hiç'e göç" ettirilmesi Ermeni soykırımı…

1923 "Batı Trakya Türkleri / T.C. (Ege/Pontus/İstanbul/Anadolu) Rumları " nüfus mübadelesi.

1947-48 Türkiyeli Yahudilerin İsrail'e "gönüllü" göçü; Burada tabii ikinci dünya savaşı sırasında yaşanan ve tüm Müslüman olmayan azınlıkları bu arada Yahudileri de kapsayan varlık vergisi ırkçılığı, Yahudi düşmanlığı önemli itici bir rol oynamıştır.

6-7 Eylül ırkçı pogromları ertesinde, 1957 sonrası özellikle İstanbul'da kalan Rumların bir bölümünün daha Yunanistan'a göçü.

1964 Kıbrıs konusunda Türkiye/Yunanistan arasında gerginlik, "Kıbrıs Türk'tür/Türk kalacaktır" kampanyası ve kışkırtılan Rum düşmanlığı ertesinde yeni göç dalgası

Bunun dışında bir de **nüfus yerleştirme ve nüfusun yapısını değiştirme siyase-**

ti sonucu dış göç olgusu vardır.

1974 sonrası Kuzey Kıbrıs'a Türkiye kökenli Türk nüfusun yerleştirilmesi de buna örnektir. Burada, öncekilerden değişik olarak göçenler açısından belli ölçüde bir gönüllülük söz konusudur.

Türkiye Cumhuriyeti'ne göçler:

Türkiye Cumhuriyeti (T.C.) iki büyük göç dalgası temelinde kuruldu. Birinci göç dalgası, 1915 ve sonrasında yaşanan egemenlerin "tehcir" olarak adlandırdığı Ermeni soykırımıdır. Burada Anadolu ve Rumeli topraklarının yerleşik halklarından olan Ermeni nüfusunun büyük bölümü yok edildi. T.C. Osmanlı devletinin bakiyesi üzerinde 1923'te kurulduğunda Anadolu ve Rumeli'nin Müslüman olmayan halklarından Ermeniler sayıca önemsiz bir azınlık haline getirilmişti. İkinci göç dalgası, "Kurtuluş savaşı"nın hemen ertesinde, "zorunlu nüfus değiş tokuşu" adı verilen anlaşma ile T.C. sınırları içindeki Rum nüfusun bir milyondan fazlasının zoraki göçüdür. Bunun karşılığında Trakya'da Yunanistan sınırları içinde yaşayan Müslüman/Türk nüfusunun da büyük çoğunluğu yeni kurulan T.C.'ye göçmüştür. Bu bağlamda T.C.'nin sınırları dışında kalan İmparatorluk topraklarından Türk ve Müslümanların ülkeye yerleşmelerinin sağlanması ve ülkedeki Türk ve Müslüman olmayanların mümkün olduğunca ülke dışına çıkarılmasıyla Türkiye, 1923-1960 yılları arasında yoğun bir uluslararası göç trafiği yaşamıştır. Bu arada Kürdistan'ın T.C. toprakları içinde kalan kesiminden, Kürdistan'ın diğer kesimlerine ve tersi bir dizi göç te yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

T.C.'ne göçler bağlamında şu büyük göç dalgaları sayılabilir:

Batı Trakya Türkleri'nin Türkiye'ye göçleri

Saddam rejiminin Halepçe katliamı sonrasında Kürtlerin Güney Kürdistan'dan Kuzey'e göçü…

Afganistan savaşı sırasında ve sonrasında Türkiye'ye Afgan göçü…

Son dönemde Suriye'den iç savaş sonucu göç.

Kuzey Kürdistan/Türkiye coğrafi olarak ticaret, ulaşım ve nüfus hareketlerinin kavşak noktasında bulunmaktadır. Güncel olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bulunan yeni göçmen nüfus, transit göçmenlerden, kaçak göçmen işçilerden ve Suriyeli sığınmacılardan oluşmaktadır. KK/T, AB'nin güneydoğu komşusudur. 2005 yılından beri AB'nin üyelik görüşmeleri yürüten aday üyesidir. Kuzey Kürdistan-Türkiye topraklarının büyük çoğunluğu Anadolu yarımadasında bulunmaktadır. Kuzeyinde Karadeniz, batısında Marmara ve Ege Denizi, güneyinde ise Akdeniz'le çevrelenmiştir.Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin batısında Bulgaristan ve Yunanistan ile güneydoğusunda Suriye, Irak ve doğusunda İran, Gürcistan, Ermenistan ve Azerbaycan ile sınırı bulunmaktadır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin doğrudan sınırı olmayan Pakistan ve Afganistan gibi ülkelerden gelen kişileri de içine alacak şekilde göç hareketleri genişlemektedir. Coğrafi konum bakımından geçiş yolları üzerinde bulunan Kuzey Kürdistan-Türkiye, son dönemlerde düzensiz göçler için transit ve hedef ülke haline gelmiştir. Kuzey Kürdistan-Türkiye, Avrupa sınırında ve Akdeniz bölgesinde transit göçte önemli bir ülkedir.

Anda Türkiye, öncelikle Suriye'deki iç savaş sonucu esasta **göç alan** bir ülke konumundadır.

Yurtdışına İşçi ve Siyasi Mülteci Göçü:

1960'lı yılların başından itibaren T.C, uluslararası göç pazarında yeni konumlar edinmeye başlayan bir ülke konumuna geldi. İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Batılı ülkelerinin ekonomik yapılarını yeniden düzenlemek için başka ülkelerden işgücüne gereksinim duymalarıyla, Türkiye'de başta Almanya olmak üzere birçok Avrupa ülkesine işgücü ihracına başlandı. Bu T.C tarihinde, çoğu Müslüman olan Türk-Kürt-Arap vs. TC kimlikli bütün milliyetlerden işçi nüfusun yoğun bir göç hareketi içinde ülke dışına çıkışı anlamına geliyordu. 1960'larda imzalanan ikili anlaşmalarla Sirkeci Garı'ndan Avrupa'ya süreli iş anlaşmaları temelinde giden "misafir işçiler" ve onların çocukları Avrupa'da ikinci ve üçüncü nesil olarak farklı yerleşik göçmen hallerinin oluşmasına kaynaklık etti. 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra Avrupa'ya siyasi mülteci akını başladı.

Kuzey Kürdistan-Türkiye 2000'li yıllara gelene dek esasta göç alan değil göç veren ülke konumunda idi.

Değişik dönemlerdeki göçler sonucu 2013 resmi istatistiklerine göre Avrupa'da 3 milyon 186 bin 157, Asya'da 341 bin 594, Afrika'da 25 bin 899, Amerika'da 292 bin 512 ve Avustralya'da 74 bin 430 Kuzey Kürdistan-Türkiye kökenli insan yaşıyor.

1960-70 li yıllarda Batı Avrupa'ya göçmen işçi olarak göçenlerin, 1980 faşist darbesi ertesinde siyasi mülteci olarak göçenlerin önemli bir bölümü artık göçtükleri ülkelerde yerleşik hale geldiler. O ülkelerinKuzey Kürdistan-Türkiye kökenli vatandaşları haline geldiler. Bunların bir bölümü çifte vatandaştır, bir bölümü hâlâ yalnızca TC vatandaşıdır, bir bölümü ise T.C. vatandaşlığından çıkıp, göçtükleri ülkenin vatandaşı haline gelmiştir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan emekli "yabancı" göçmenler:

Kuzey Kürdistan-Türkiye son dönemde yeni tipte bir göçmen ülkesi konumuna da gelmektedir. Türkiye'ye artan bir hızla yönelen düzenli göç dalgalarından biri de "uluslararası emekli göçü"dür. Azımsanmayacak bir sayıda Avrupa ülkeleri emeklileri, emekliliklerini yaşadıkları ülke olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi seçmektedir. Türkiye'deki emekli Avrupalıların neredeyse tamamının oturma izni sahibi olarak ikâmet etmeleri, büyük çoğunluğunun satın aldıkları evlerde oturmaları nedeniyle turist değil, yerleşik göçmen olarak değerlendirilmeleri gerekir. Türkiye'de "yabancı" mülkiyetinin en çok görüldüğü iller, Antalya, Muğla ve Aydın olarak öne çıkmaktadır. Alanya, Bodrum, Marmaris ve Didim gibi turizm merkezleri ve çevreleri önemli sayıda emekli göçmene ev sahipliği yapmaktadır.

21. Yüzyıl'da göçmenlik:

Emperyalizm özellikle dış göçmenliğin boyutlarını olağanüstü ölçüde büyütmesi ve göçmenlik nedenlerinin insan yapısı nedenler olmasıyla kendini önceki dönemlerdeki göçmenlik olgusundan ayırıyor. 21. yüzyılda dış göçmenlik boyutları daha önceki dönemler ile karşılaştırılamayacak ölçüde büyüdü. Bugün yüz milyonlarca insan, hepsi de içinde yaşadığımız emperyalist sistemin maksimal kâr dürtüsü ve emperyalist büyük güçlerin dünya egemenliği konusundaki dalaşlarının sonucu olarak göç yollarında. Kimi savaştan, kimi açlık tehlikesinden, kimi doğal dengenin bozulması sonucu ortaya çıkan iklim değişikliğinin sonuçlarından yeri yurdunu terk etmek

zorunda kalıyor. On binlerce insan göç yollarında hayatını kaybediyor. Emperyalist sistem insanlığı büyük adımlarla barbarlık içinde çöküşe götürüyor. Önümüzdeki dönem göçmenliğin boyutlarının daha da büyüyeceği bir dönem olacak. Emperyalist metropollerde dünyanın egemenleri bu göç dalgalarına karşı bir yandan "sınır güvenliğini sağlama " adına metropolleri girilmez kale haline getirirken, diğer yandan kendi halkları arasında şoven ve ırkçı düşünceleri sistemli olarak yaygınlaştırarak, olası göçmenlere karşı ırkçı saldırıların ideolojik temellerini sağlamlaştırıyor. Bir sürü hayati tehlikeyi aşıp emperyalist metropollere ulaşabilen göçmenler düşmanlıkla karşılanıp, en kısa sürede geri gönderiliyor. Bütün bunlar yapılırken, emperyalist burjuvazi utanmadan, sahtekârca "seyahat özgürlüğü" vb'. nden söz ediyor!

Göçmenlik sorunlarının bir tek gerçek çözümü vardır: Göçmenlik olgusunun kendisini, insanları göçe zorlayan olguların nedenini ortadan kaldırmak! Bugün insanları kitleler haline göç yollarına düşüren emperyalist sistemin kendisidir. Emperyalist sistem proletarya önderliğinde devrimlerle yıkılmaksızın bu sorun kökten çözülmez.

Biz komünistler bütün sınırların kayıtsız koşulsuz açılmasından yanayız.

Biz bugün bütün göçmenlere, göçtükleri ülkelerde vatandaşlık hakkının verilmesinden yanayız.

Bu taleplerle mücadele edilmesinden yanayız.

Bu talepleri emperyalistlerin kabul etmeyeceğini, vermeyeceğini biliyoruz. Onlardan bu haklar devrimlerle söke söke alınmak zorundadır.

Göçmen sorununda da alternatif:
Ya emperyalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Partimizin 9. Kongresi'nde karara bağlanan programında iç göç sorunun çözümü şöyle ortaya konmaktadır:

> "Halk demokrasisi devleti, kırlık alanlarda sanayinin geliştirilmesi, bu alanlarda da insanca yaşanacak konut yapımı faaliyetleri ile kır ile kent arasındaki ayrımı giderek ortadan kaldırmaya yönelecektir."
>
> *(Bkz. Bolşevik Partizan, Sayı 157, Sf. 72)*

9. Kongrede karara bağlanan programımızda, kır ile kent arasındaki ayrım bağlamında söylenenlerin içeriğini biraz daha açmak istiyoruz. Demokratik Halk Devrimi, ilk planda egemen sınıfların siyasi iktidarına son verecektir. Proletaryanın bilinç ve örgütlenme seviyesine bağlı olarak, mümkün olan en kısa sürede sosyalist devrime geçilecektir. Burjuvazi sıraya konularak tasfiye edilecek ve sosyalizm adım adım inşa edilecektir.

Sosyalizm, gelişmesi içinde tüm üretim araçları üzerinde özel mülkiyete son veren bir toplumdur. Sosyalizm, bütünüyle sömürünün reddi üzerine kurulu bir üretim tarzı olarak, bağrından çıkıp geliştiği kapitalist üretim tarzından özde ayrıdır. Sosyalizm,

proletarya diktatörlüğü şartları altında çok zorlu mücadeleleri, oldukça uzun bir süreci gerektirir. Sosyalizmin egemen olması, kendinden önceki kapitalist üretim tarzının artıklarının bütünüyle ortadan kaldırıldığı anlamına gelmez. Bu artıklar oldukça uzun bir süre daha varlıklarını korur. Proletarya diktatörlüğü, insan toplumunun kapitalist toplumdan, komünist topluma geçişinde zorunlu bir geçiş aşamasıdır. Sosyalist ekonominin maddi temeli, en ileri teknik düzeydeki büyük üretimdir. Sosyalist sanayi, teknik olarak en ileri düzeyde üretim yapan sanayiidir. Sosyalist tarım, yüksek derecede makineleştirilmiş, en ileri tekniği kullanan tarımdır. Sosyalizm, planlı ekonomiye dayanır, sanayi ile tarım arasında yakınlaşmayı sağlar. Sosyalizmde kitlelerinin gereksinimlerinin büyümesi, sosyalist üretimin itici gücüdür. Sosyalist üretimin sürekli büyümesi, halkın tüketiminin kesintisiz olarak artırılmasının maddi temelidir. Sosyalist üretimin kesintisiz büyümesinin vazgeçilmez önkoşulu, üretim araçları üretiminin öncelikli gelişmesidir. Sosyalizm, emekçilerin büyüyen gereksinimlerini giderek daha tam olarak gideren sosyalist üretimin kesintisiz gelişmesini güvence altına almak amacıyla tekniği sürekli olarak geliştirir. Sosyalizm, emekçileri sömürüden kurtarır, sömürücüler için çalışmak zorunda olan özgür olmayan emeğin yerine kendisi ve tüm toplum için çalışan özgür emeği geçirir. Kent ile kır ve sanayi ile tarım arasındaki karşıtlık sosyalizm şartlarında ortadan kaldırılacaktır. Sosyalizmin inşasına paralel olarak kent ve kır arasındaki farklılıkların giderek azalması yönünde çalışma yapılır. Kentlerin nüfuslarının kontrol altında tutulmasına dikkat edilir. Bir şehrin nüfusunun o şehrin altyapısının kaldıramayacağı kadar artmasına izin verilmez. Sanayi kuruluşlarının ülkenin her tarafına dengeli dağılması sağlanır. Böylece nüfusun belli başlı şehirlerde yığılması önlenir. Kırın, kente bağımlılığına son vermek ve aradaki farklılıkları kaldırmak sosyalist inşanın bir gereğidir. İç göçe yol açan nedenler ortadan kaldırıldığında, bu olgunun kendisi de ortadan kalkacaktır.

Komünizm, tüm üretim araçları üzerindeki her türden özel mülkiyetin kalkmış olduğu, sınıfların ve sınıf farklılıklarının, kentle kır, kafa emeğiyle kol emeği arasındaki farklılıkların, yönetici yönetilen farklılıklarının ortadan kalkmış olduğu toplumdur. Komünizmde çalışmak, yaşama aracı olmaktan çıkıp yaşamın ilk gereksinimi haline gelir. Toplumun üyeleri yaşamak için çalışmak zorunda olmadıkları halde çalışır, topluma yetenekleri ölçüsünde yapabilecekleri en büyük katkıyı yapar. Komünizm, "Herkes yeteneğine göre, herkese gereksinimine göre" yazan komünist toplumdur. Böyle bir toplumsal düzen kuşkusuz dünya çapında düşünülmek zorundadır. Dünya çapında birleşmiş sosyalist devletler yolu üzerinden geçilerek varılacak komünist toplumda bugün yaşadığımız göçmenlik olgusu ortadan kalkacak, devlet olmadığı gibi tabii devlet sınırları vb. de olmayacak, bugün ulusal devletler arasında var olan zenginlik uçurumları ortadan kalkacak, komünist dünyanın her alanında insanlar yeteneği ölçüsünde katkıda bulunup, ihtiyacı ölçüsünde alacak, insanlar nerede yaşayacaklarına, topluma en fazla katkıyı nasıl yapabilirim sorusuna verecekleri cevap üzerinden kendi özgür iradeleri ile karar verecektir.

Yurtdışında yaşayan Kuzey Kürdistan-Türkiyeli göçmenler için Demokratik Halk iktidarı'nın programı:

Yurtdışında küçümsenmeyecek oranda KKT'li göçmen işçilerin yaşadığını belirt-

tik. İşçi sınıfına yönelik baskıların yanı sıra, göçmenlere yönelik dışlayıcı tutumlar giderek sertleşiyor. Burjuvazi, her an kapı dışarı etmekle tehdit ettiği göçmenleri, vatandaşlık haklarından mahrum bırakıyor. Vatandaşlığa alınanlar ise ırkçı saldırılardan kurtulamıyor. Göçmen işçilerin bulunduğu ülkelerde egemenler, yerli işçileri milliyetçilik zehriyle uyuşturup göçmen işçilere karşı kışkırtıyor. Göçmen işçiler, ücretlerin düşmesinin, işsizliğin ve türlü kötülüğün sorumlusu olarak hedef tahtasına konuluyor. Göçmen işçiler ucuz iş gücü olarak kullanılıyor. Irkçı faşistler, göçmenlere karşı saldırılar düzenliyor.

Partimizin 9. Kongresi'nde karara bağlanan programında, yurtdışında çalışan göçmenler hakkında şöyle denilmektedir:

> "Yurtdışında yaşayan ve çalışan Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan)'lı göçmen işçilerin Kuzey Kürdistan-Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesindeki hakları saklı tutulacak, korunacaktır. Bunlar için çifte vatandaşlık statüsü uygulanacaktır."
>
> *(Bolşevik Partizan, Sayı 157, sf.70)*

Demokratik halk iktidarı, yurtdışında yaşayan göçmenlerin tüm haklarını saklı tutacaktır. Yurtdışında ki göçmenlerin hakları kollanacak ve korunacaktır. Kendi istemleri halinde, yurtdışında yaşayan göçmenlerin ülkeye yerleşmesi için her türlü kolaylık sağlanacaktır. Yurtdışındaki tüm göçmenler için, çifte vatandaşlık statüsü uygulanacaktır.

Programımız ayrıca devlet politikası sonucu zorla yaşadıkları alandan kopartılan, sürgün edilenler için kendi yurtlarına dönme ve kendi kaderlerini tayin etme hakkını kararlılıkla savunmaktadır.

Şubat 2014

DÜZELTMELER

Dergimizin 166. sayısında "Ülke Raporu – Temmuz 2010'dan bu yana Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki gelişmeler üzerine" başlıklı yazıda düzeltme eksikliğinden kaynaklı kimi yanlışlar vardır.

— *Sayfa 16'da, ikinci paragrafta "İlk açıktan kırılma, başbakan Erdoğan doğrudan tabi olan ve onun direktifleri doğrultusunda hareket eden MİT'in şefi Hakan Fidan'ın* ***7 Şubat 2013*** *tarihinde Gülen-Hareketinin bir taraftarı olan bir savcı tarafından ifadeye çağrılması ile dışa yansıdı." cümlesindeki tarih* ***7 Şubat 2012****'dir.*

— *Sayfa 17'de, üçüncü paragrafta; "...İran kökenli bir iş adamı ve AKP'li üç bakanının oğlu rüşvet, avantaj sağlama, kara para aklama vs. suçlaması ile* ***tutuklandılar.****" cümlesindeki "tutuklandılar" kelimesinin yerine "****gözaltına alındılar****" şeklinde olmalıdır.*

— *Sayfa 20'nin başında parlamento seçimlerinin tarihi* ***Ekim 2015*** *olarak verilmiştir. Doğrusu* ***Haziran 2015*** *olacaktır.*

— *Sayfa 27'de, üçüncü paragraftaki ÖDP'nin açılımı "Özgürlük ve Demokrasi Partisi" olarak yazılmıştır. Doğrusu "Özgürlük ve Dayanışma Partisi" olacaktır.*

— *Sayfa 28'de, son cümle eksiktir. Doğrusu şöyledir: "İşçi sınıfının kurtuluşu için biricik yol, emperyalist barbarlığa karşı biricik seçenek: Komünizmdir!"*

Düzeltir, okurlarımızdan özür dileriz.

Filipinler Komünist Partisi'nden Wilma Austria ve Benito Tiamzon yoldaşlara Özgürlük!

22 Mart

Filipinler Komünist Partisi'nden (CCP) birçok kadın-erkek yoldaşlar, bunlar arasında kadın yoldaş genel sekreter Wilma Austria ve Yeni Halk Ordusu'nun (NPA) başkanı ve komutanı Benito Tiamzon yoldaş 22 Mart'ta tutuklandı. Gizli polis, polisler ve askeriyenin özel birlikleri onları Cebu City'nin güneyinde tutukladı. Wilma ve Benito aynı zamanda Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi'nin (NDFP) barış danışmanlarıdırlar. NDFP demokratik halk devrimi için mücadele eden 17 üye örgütü içinde barındıran geniş yelpazeli bir cephedir. Bu cephe ile Filipinler hükümeti 1987'den beri resmi barış görüşmeleri yürütmektedir. Wilma ve Benito bu görüşmelerin kadın-erkek katılımcıları olarak "Güvenlik ve Dokunulmazlık Güvenceleri için Ortak Anlaşma" (JASIG)'in koruması altındadırlar. Onların tutuklanması, bütünüyle illegaldir ve NDFP baş müzakerecisi Luis G. Jalandoni'nin teşhir ettiği gibi: *"JASIG'in ihlal edilmesinin suçüstünde yakalanışıdır"*. CPP bu tutuklanmalar hakkındaki tepkisini kendisinin internet sayfasında şöyle açıklıyor: ***Tiamzon ve Austria'nın tutuklanması halk savaşını durdurmayacak – Filipinler halkı ulusal ve sosyal kurtuluşu gerçekleştirmek için silahlı direnişi sürdürmeye sağlam bir şekilde kararlıdır".***

Barış Sözleşmesi – Moro halkı için ulusal kendi kaderini tayin etme mi?

27 Mart

Bütün dünyada burjuva medyada Filipinler üzerine haberlerde sevinçle bir soru soruluyor: Filipinler'deki ayaklanma hareketlerinin sonuna mı geliniyor? Bu sorulardan sadece birkaç gün sonra Auqino-hükümetinin bir sonraki "başarı haberi" geldi. CCP'nin kadın-erkek savaşçılarının tutuklanmasından kısa bir süre sonra Auqino-hükümeti 27 Mart'ta en önemli Müslüman Hareketi "Moro İslami Kurtuluş Hareketi" (MILF) ile bir barış anlaşması imzaladı. Çeşitli İslami örgütler 40 yıldan fazla bir süredir güneydeki ada Mindanao'da bağımsız devlet için mücadele ediyorlar. Yıllar süren müzakereler sonrasında Malezya'nın aracılığıyla şimdi bir anlaşma sağlandı. Hükümet yerel bir özerkliği kabul etti. MILF ayrılma hakkından ve kendisine ait bir devlet kurmasından vazgeçti. Bu cephe ulusal egemenliği ve Filipinler devletinin bütünlüğünü kabul ediyor. Yaklaşık beş milyon nüfusa sahip bu topluluk Mindanao'da "Bangamoro" adında ayrı bir bölgeyi ve kendine ait parlamento ile birlikte geniş kapsamlı bir özyönetime sahip oluyor. MILF buna karşılık kendisine ait bir devlet talebinden feragat ediyor ve savaşçılarını tasfiye edecek ve silahlarını teslim edecek.

Filipinler Yeni Halk Ordusu 45 yaşında – Doğum günün kutlu olsun!

29 Mart

45 yıl önce 29 Mart 1969'da Merkezi Luzon'da Yeni Halk Ordusu kuruldu. Bu ordu Manila'daki hükümete karşı ayaklanma mücadelesinin sinyalini çaktı. NPA, 26 Aralık 1968 tarihinde CCP'nin yeniden kuruluşunu ilan eden Filipinler'deki Komünist Partisi'nin silahlı koludur. CCP, bugün şuanda 150.000 üyesi ile emekçi kitleler içinde sağlam bağlara sahip marksist-leninist bir partidir. NPA adalı Güney Doğu Asya'da hareket eden en eski kurtuluş ordusudur. Bu ordu teori ve pratikte uzun süreli halk savaşı vasıtasıyla kurtuluştan yana tavır almaktadır. Filipinler'de daha on yıllardan bu yana içlerinde siyaset ve ekonomide halk-demokratik, devrimci yapılanmaların inşa edildiği gerilla üsleri vardır. NPA, ülke çapındaki 80 ilden 71'inde 110 gerilla cephesinde faaliyet yürütmektedir. NPA'nın kuruluşunun 45. Yıldönümü vesilesiyle CCP Filipinler halklarına şu çağrıyı yapmaktadır:

İnisiyatifi ele alın, ofansif faaliyetleri güçlendirin ve halk savaşını genişletin!"

NPA'lı kadın-erkek savaşçılara ve CCP'li kadın-erkek yoldaşlara NPA'nın 45. Kuruluş yıldönümü dolayısıyla en sıcak mücadeleci selamlarımızı yolluyoruz!

CCP'li kadın-erkek yoldaşların tutuklanmasını en keskin bir şekilde protesto ediyoruz!

Filipinler'deki halkların mücadelesine ve onların devrimci örgütleri, NPA, NDFP ve onların komünist önderi CCP'ne tüm dayanışmamızı iletiyoruz!

Sizlerin mücadelelerinden öğrenmek, kurtuluş için dünya çapındaki mücadeleyi ileriye götürmek demektir.

BOLŞEVİK PARTİZAN Kuzey Kürdistan-Türkiye &
HER ŞEYE RAĞMEN! Almanya

www.bolsevikparti.org • www.trotzalledem1.tk • trotzalledem@gmx.net

Bilgiler:
www.ndfp.net
philippinerrevolution.net

– Rainer Werning, "Rückschlag für die radikale Linke" - Radikal sol için gerileme, junge Welt, Almanca günlük gazete, 25. 03. 2014,
– R. Wernig, "Frieden in Manila", Manila'da barış, agg. 27. 03. 2014, R. Werning,
– "Geburtstagsfeiern im Untergrund", yeraltında doğum günü kutlamaları, agg, 31. 02. 2014.

Gezi direnişinin 1. yıldönümünde
kaybettiklerimizi anıyoruz!

Berkin Elvan
Ali İsmail Korkmaz
Ethem Sarısülük
Abdullah Cömert
Mehmet Ayvalıtaş
Ahmet Atakan
Medeni Yıldırım
Hasan Ferit Gedik

Unutmadık,
unutmayacağız,
unutturmayacağız!

Katil devletten hesabı
devrimle soracağız!